

لا به ډېر گلونه وشي په کرکر کې

(د مرکزي بغلان د شاعرانو ادبي تذکره)

لومړی ټوک

زیار ښکونکي:

عبدالوهاب مومند

عبدالمبین صافی

نورگا، پښان

Ketabton.com

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

د کتاب ځانگړنې:

کتاب: لا به ډېر گلونه وشي په کرکر کې
زیارښکونکي: عبدالوهاب مومند، عبدالمبین صافی او نورگل اندروال
سمون او اېډېټ: عبدالمبین صافی او عبدالوهاب مومند
کمپوز او ډیزاین: زیار ښکونکي
خپروندی: نور خپرندوی ټولنه
د خپرېدو کال: ۱۳۹۸ لمريز
چاپ وار: لومړی
د چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
چاپځای: کابل/ افغانستان

د دغه کتاب ټول حقوق له زیار ښکونکو سره خوندي دي.

ډالۍ:

د ادب لارویانو ته چې د

ادب په لاره گرځي، او د ادب په لاره پايي..!

لړلیک

لا به ډېر گلونه وشي په دا بڼ کې.....	ز
نامی از خویش در جهان بگذار.....	ي
زنډه گانی برای مردن نیست.....	ي
لا به ډېر گلونه شنه شي په دې بڼ کې.....	ك
څو خبرې.....	م
محمد طاهر قلم دوست.....	2
بندي امير جان (امير جان بنگي).....	5
غايب بورجان.....	8
جمعه خان توخی.....	11
ضيا الحق نځهت.....	14
عبدالخالق داوړ.....	17
محمد وسيم مومند.....	20
ذکر الله ملنگ.....	23
شکرالله خوشحال صافی.....	27
عبدالروف وافی.....	31
احسان الله دروېش.....	34
بريالی مشتاق.....	37
عبدالکریم جاوید.....	39
بسم الله شريفی.....	42
توريالی توخی.....	45

لا به ډېر گلونه وشي په کرکر کې د مرکزي بغلان د شاعرانو ادبي تذکره- لومړی ټوک

- 48..... راز محمد راز
- 51..... احمد شاه پاڅون
- 54..... محمد عوض نومیال
- 57..... قاري شېرعلي لکنوال
- 60 ذبیح الله نوري سلېمانخېل
- 63..... شفیق الله احمدزی
- 66..... عبدالکریم کبیری
- 68..... محمد کریم ادیب
- 72..... سید اسد الله غالب
- 75..... احمد جاوید حکیمی
- 78..... ناصر سروري
- 81..... عبدالمتین شورش
- 84..... نورگل اندړوال
- 88..... عبدالملین صافی
- 91..... رحمت الله قریشی
- 93..... عبدالقیوم طاهری
- 96..... فضل الرحمن سیرت
- 99..... سمیع الله دولت زی
- 102 عبدالوهاب مومند
- 105 عاشق الله جلال زوی

لا به ډېر گلونه وشي په دا بن کې

ادبي تذکرې د یوې ژبې ادب تاریخ ته خام مواد په لاس ورکوي، یا په بل عبارت د ادب تاریخ لیکنې ستره تکیه د تذکرې پر معلوماتو ولاړه ده. هسې تذکره په پښتو ادب کې اوږده مخینه لري، تذکره اولیاء او پټې خزاني زموږ د ادب تاریخ سترې برخې خوندي کړې او د خپرنې گڼ مواد او موارد یې په لاس را کړي دي.

تذکره ذکر کولو یا یادون ته وایي چې عربي مصدر لري او په ادبي اصطلاح کې هغه اثر ته ویل کېږي چې د شاعرانو حال او احوال، ژوند، لوړې ژورې او د اثارو منظومې او منثورې بېلگې په کې معرفي شوې وي.

په تذکره کې موږ د لیکوال یا شاعر له ژوند څخه هر اړخیز معلومات تر لاسه کوو، مثلاً څوک دی، څنگه دی، چېرته زېږېدلی، د چا کره زېږېدلی، څومره زده کړې، څه فعالیتونه او څه کارونه یې کړي، څومره اثار لري، څه وخت مړ شوی، قبر یې چېرته دی؟ سبک او یا د سبک پیروي یې څنگه ده؟

د ادبیاتو خپرونکو د تذکره لیکنې لپاره ځانگړنې ټاکلې دي چې لومړی یې د شاعر بشپړ حال احوال، دویم یې د هغه اثار او پنځونې، درېیم یې د موضوعي او شکلي اړخ خپرنه او څلورم یې هم نثري او شعري بېلگې راوړل دي.

دې ځانگړنې ته په پام سره کله کله زموږ ادب تاریخونه او ادبي تذکرې یو د بل حریم ته ننوځي او لوستونکي ته نا مسلکي معلومات وړاندې کوي. په ادبي تذکره کې د لیکوال یا شاعر هر اړخیز ژوند را اخیستل کېږي، د شخصي ژوند برخي یې را سپړي، غیر ادبي فعالیتونه یې یانې هغه چې له

لا به ډېر گلونه وشي په کرکر کې د مرکزي بغلان د شاعرانو ادبي تذکره-لومړی ټوک

ادبیاتو سره تړاو نه لري، را اخیستل کېږي، کورنۍ، قوم، قبيله، عادتونه، ځانگړتیاوې، زده کړې او په ټوله کې یې له ټول ژوند یو انځور وړاندې کوي. خو ادبي تاریخ بیا تر ډېره سره کار نه لري، یوازې د لیکوال یا شاعرانو له ادبي ژوند، ادبي اثارو، کړو وړه او فعالیتونو سره تړاو لري او حتی ځینې وختونه خو بیخي ارزښتناکو ادبي اثارو او بېلگو ته اهمیت ورکول کېږي.

ادبي تاریخ موږ ته دا معلومات راکوي چې د لیکوال فکر څه ډول دی، د کوم سبک یا مکتب بنسټگر یا استازی او پیرو دی، ادبي پنځونې یې په څه ډول حالاتو او ټولنیزو شرایطو کې رامنځته کړې دي، خو دا چې له چاسره یې اړیکې وې، بیوگرافي، اصل و نسب، کور، پیدایښت او هدیره یې چېرته ده، دا کار ادبي تذکرې ته پرېږدي.

په ادبي تاریخونو کې لکه څرنګه چې د ادبیاتو تعریف کې راځي، هنري ارزښت ته اهمیت ورکول کېږي، څېړنې او مطالعات ورباندې کېږي، خو په ادبي تذکره کې بیا ادبي ارزښت ته پام نه کېږي، هلته شاعر او ناظم دواړه یو ډول راوړل کېږي، د اثارو کمزوری او پیاوړي ټکي هم ارزوي.

ادبي تذکره یوازې یوه یادونه ده، له ورکې څخه د یوه ادیب او ادبي توکي ژغورل دي، تذکره لیکوونکی دا نه وایي چې شاعر یا دا لیکوال تر هغه بل ښه یا بد دی، دا آثار څومره ادبي ارزښت لري یا یې نه لري، خو ادب تاریخ ورباندې ارزونه، تحلیل او شننه کوي، یوازې په تشه اخیستنه او یادونه بسنه نه کوي،

په تذکره کې ممکن پر یو دوو بېلگو بسنه وشي، خو ادبي تاریخ کې د هغه گنې بېلگې او ادبي پنځونې خوندي کېږي او ټول ادبي ژوند یې په تفصیل سره را نغاړي، خو د ادبیاتو له دایرې له وتلو نورو فعالیتونو او لاسته راوړنو سره یې کار نشته.

لا به ډېر گلونه وشي په کرکر کې د مرکزي بغلان د شاعرانو ادبي تذکره-لومړۍ ټوک

د بغلان ولایت د مرکزي بغلان ولسوالۍ د شاعرانو تذکره زموږ د تذکره د لړۍ یوه بله غوره زیاتونه ده چې په چاپ سره به یې د یوې لړۍ پرته، خوا ادب پاله او سمسورې سیمې د اوسنیو شاعرانو ژوند لیکونه او د اثارو بېلگې خوندي او د ادب د پانوسکلا شي.

د یادې تذکرې ځانګړتیا په دې کې ده چې د پښتو او دري ژبې دواړه شاعران په کې یو د بل تر څنګ راغلي او دا په تېر کې زموږ د ادیبانو یوه تشه وه چې یو د بل له تجربو یې ګټه نه اخیسته او سره لري شوي وو.

اوسنۍ ادبي تذکره ممکن د تذکره لیکنې په ځینو عالي معیارونو برابر نه وي، خو بیا هم ځکه د ستایلو وړ ده چې زیارکښانو یې په کمو امکاناتو او د ژبنۍ خواخوږۍ له مخې نه دې غوښتي چې ددې اوسني شاعران د زمانې له ذهنه ووځي او هغه د عبدالباري جهاني خبره شي چې:

د غرونو گل وم غورېدلو کې چا ونه لیدم

لکه نسیم په تېرېدلو کې چا ونه لیدم

دا چې تذکرې له مسلکي اړخ او خوندي کولو وړ هاخوا د شاعرانو او ادیبانو په هڅونه او وینولو کې هم ستره ونډه لري، نو باوري یم چې ددې ټولګې په خپرېدو سره به هم په تذکره کې راغلي شاعران د خپلو اثارو کیفیت ته لا ډېر پام وکړي او هم به له ادب سره خپلې ژمنتیا پالنې ته دوام ورکړي.

په مینه او ادب

گل رحمن رحمانی

۱۳۹۸، د غويي ۳ مه

بغلان پوهنتون/ پښتو څانګه

نامی از خویش در جهان بگذار زنده گانی برای مردن نیست

کتابی که شما در دست مطالعه دارید، چکیده یی افکار شاعران ولایت بغلان خصوصاً تراوش مقفای اذهان شیرازه بندان ولسوالی بغلان مرکزی است. جای مسرت است که علیرغم نابسامانی های اجتماعی و سیاسی و اقتصادی به همت شایقان شعر و ادب این کتاب اقبال چاپ و نشر یافته است. با وجود کمی ها و کاستی هایش روزنه ی امیديست برای محصلان و دانش در مورد شعرای گمنام این گوشه ی از سرزمین کشور عزیز ما، شعرای تازه کار و نور پردازی که اوضاع و احوال میهن را از ابعاد مختلف در قالب نظم به رشته ی تحریر در آورده اند.

بدین وسیله نام شان در جریده ی عالم به یادگاری خواهد ماند. در شرایط بحران و جنگ های داخلی این مجموعه چون گلی در شوره زار وطن و احساسات آدم هاست. کلام موزون و متخیل در طول تاریخ ادب هوا خواهان و مشتریان فروانی داشته است و خواهد داشت. با صنعتی شدن جهان و کمپیوترایز شدن دنیا و دغدغه ی زندگانی هر روز نیاز انسان به این گونه متاع ادب بیشتر از پیش احساس میشود.

امید واریم این نمونه ی کوچک راه گشای چاپ آثار بعدی شاعران و نویسندگان و هنرمندان این خطه گردد. و عطش خوانندگان کالای ادب را فروکش کند. به امید قطع جنگ و صلح سراسری در کشور عزیز مان، جا دارد از تمام عزیزانی که با پشت کار و سعی خستگی ناپذیر در گرد آوری اشعار این مجموعه سعی و تلاش بی معاش فرموده اند قدر دانی کنیم.

بعد از وفات تربت ما بر زمین مجوی

در سینه های مردم عارف مزار ماست

عبدالخالق داور

بغلان مرکزی

لا به ډېر گلونه شنه شي په دې بڼې کې

لا به ډېر گلونه وشي په کرکر کې په نامه چې کومه ادبي ټولگه په پښتو او دري ژبو چاپ ته آماده شوې ده محتويې د غزل، صوفيانه، حماسي، علمي او په ولسي فورم کې ده، د مرکزي بغلان ولسي شاعرانو د اشعارو نمونې دي، چې هنري فن احساسات او عواطف پکې د هېواد ناخوالي، درد، بې عدالتي په شاعرانه انداز او ادبي فن د مانا دارو الفاظو جوړښت کې له ورايه څرگندېږي.

ددې شعري ټولگې اشعار په پښتو او دري ژبو د ادب مينوالو ته د ځوانو او تاندو شاعرانو او ادب پالو په هڅو هر يو ښاغلی عبدالمبين صافي، عبدالوهاب مومند او نور گل اندروال په زيار او همکارۍ چاپ ته تر دې ځايه رارسولي دي. خدای (جل جلاله) دې دوي د اوږد عمر ځواندان کړي، چې همداسې نورې کړنې په لاس ولري او تل د لوستونکو ادبي تنده پرې څړوبه کړي. که څه هم په مرکزي بغلان کې ۱۳۸۵ لمريز کال راهيسې د پښتو او دري ژبو شاعرانو شتون ډېر شوی دی، خو تر اوسه د گوتو په شمار شعري ټولگې يې چاپ شوی دي. د خدای (جل جلاله) په مرسته د ځوانانو ادبي خوځښتونه د دې ښکارندويي کوي چې که نن نه سبا ته د سپرلي په راتگ باندې آرامه او بې ډاره ژوند سره ددې بڼ گلان راوټوکېږي او ښکلا به يې د طيف مخ ته راوغوږېږي. او د غوتيو ښکلا او خولې له خدا ډکې شي.

تر دې دمه د مرکزي بغلان ځوانان او د شعر مينه وال په ادبي غونډو کې گډون کوي چې بېلگه يې د بغلان دې پوهنې ادبي بهير، د مرکزي بغلان د کوپچنار ادبي بهير او د مرکزي بغلان دې ځوانانو يووالي شورا ادبي

لا به ډېر گلونه وشي په کرکر کې د مرکزي بغلان د شاعرانو ادبي تذکره- لومړی ټوک

خوځښتونه دی، چې اونۍ کې یو ځل دا غونډه جوړېږي او ځوان او تاند ویناوال خپلې لیکنې اوروي .

ځوان لیکوالانو او شاعرانو نه مې هیله داده چې د یووالي په مټ او د قلم په ځواک خپلو هڅو ته دوام ورکړي، خپل په هنري فن او ادبي ژبه او سبک د خپل ژبې غنامندي لپاره د کتاب په چاپولو خپلې وروسته پاتې ټولنې ته د چوپړ جوگه شي او خپل گران او ارزښتناک وخت دې د کتاب په لوستلو او لیکلو سره بوخت وساتي(نورو ولیکل مور ولوستل، مور یې لیکو چې نور یې ولولي).

په درنښت او مینه

جمعه خان توخي

څو خبرې

ادب د علومو سمندر کې يوه لويه څپه ده، چې خوند او ځواک يې د انسان ضمير سره تړاو لري. ادب داسې ښکارنده حقيقت ده، چې تل يې وينس ضميرونه په حرکت راوستي او ويده ضميرونو يې په کلکه لړزولي دي. د علومو په سمندر کې هر چا خپل وس کړي دي، څو ډېر ولوبېږي او ډېر څه لاسته راوړي، ځکه چې گانه او خوند يې په کې موندلي. د تاريخ پانې ځکه رنگينې شوي او په خوند خوند لوستل کېږي چې تېرې پېښې او کيسې زمونږ تر غوږونو رارسوي او ډېر نا ويلې کړنې د کتاب په مخ راباسي. دا چې ليک په کاغذ شو، شتون يې حتمي؛ خو زوال يې خورا ستونزمن ده په همدې موخه زموږ ټاټوبي (مرکزي بغلان) کې شايد په پېړيو وړاندې شاعران او اديبان تېر شوي وي؛ خو اوس مهال يې نوم او يا کومه نښه نه ترسترگو کېږي، همدارنگه اشعار او آثار يې هم د هغوی پشان د هېر رومان ته سپارل شوي دي، غواړو دغه لړۍ پای ومومي او زموږ د دورې اديبان د هېر ياد ته ونه لېږدول شي. دا چې زموږ بڼ کې ډېر شاعران او ورته نورې رنگينې غوټې بلا هيله بخښونکي دي؛ نو وموغوښتل کرکر د بڼ گلان په ادبي تذکره کې راوونغاړو چې ياد يې تل سمسور پاتي شي. مرکزي بغلان کې لا تر اوسه کومه ادبي تذکره نده ليکل شوې او نه په دې اړه کوم کار شوی، (لا به ډېر گلونه وشي په کرکر کې) لومړنۍ ادبي تذکره ده چې چاپ ته سپارل کېږي، يادې تذکرې په پنځونو کې يو نوښت دا دی چې بغلان مېشتو شاعرانو ژوند لړۍ او اشعار د هغوی پخپلو مورنۍ ژبو وړاندې شوې، چې ادب ته د ژمنتيا او يووالي ته مو د وفا ښکارندوي کوي، دغه نسخه کې د ورکو شخصيتونو پېژندلو سره سره هڅه مو کړې هغه شاعران چې مرکزي بغلان کې يې ادب ته خدمت کړی خو يادې

لا به ډېر گلونه وشي په کرکر کې د مرکزي بغلان د شاعرانو ادبي تذکره-لومړی ټوک

سیمې کې ژوند نکوي هم راونغاړو، همدارنگه داسې خپرې چې گمان نکېده لا تر دې دمه دې شاعر وي او یا یې په اړه لا تر اوسه چا یوه کرښه نده لیکلې په اړه یې خپرې شوي او نا ویل شوې یې دلته لیکل شوي دي. د تذکرې مالوماتو په راټولونه کې تر ډېره هڅه شوې چې جامع او په علمي بڼه مالومات راټول شي، خو د یوې علمي سرچینې توگه ترې گټه واخیستل شي لکه څرنگه چې د کره مالوماتو راټولونه ستونزمنه کړنه ده؛ خو په الهی نصرت سره بریالي شو، یاد آرمان ته ځان ورسوو. دا چې انسان خطا کار دی نو یادې نسخې کې به موږ هم ډېرې تېروتنې کړي وي د لومړنۍ تذکرې او د لومړني اثر په توگه د زیارکښو بخښنه ومنئ او د لا سمون په پار مو مرستو او نیکو پېرزویونو ته سترگې په لار یو. لکه څنگه چې دا د تذکرې لومړنی ټوک ده گڼ شمېر نور درانه شاعران به پاتې وي، لومړي کې زموږ بخښنه ومنئ او ورپسې که خدای غوښتې وي په دویم ټوک کې به مو حتماً راونغاړو. د یادولو وړ ده چې ټولو ورونو، ښوونکو، ادب پالو او مخلصینو څخه لکه: د بغلان د ځوانانو یوالي ټولنه، د انگلستان هیواد کامبرج پوهنتون غړي افغان محصل ډاکټر وحید وطنیار، جمعه خان توخي، احسان الله دروېش، عبدالخالق داور، محمد اشرف وطنیار، گل الرحمان رحمانی، نجیب الله پاڅون، محمد کریم ادیب، ناصر سروری او گڼ شمېر نورو ښاغلو څخه یوه نړۍ مننه چې د کرکر گلونو په غوړولو، ځلولو او لا سمونه کې یې مونږ سره شپه او ورځ نه ستړي کېدونکي مالي او ځاني هلې ځلې وکړې او خپل ارزښتناک وخت یې مونږ ته راکړ. الله (جل جلاله) دې د هغوي او ټولو مسلمانانو د نیکۍ پله د مېزان په تله کې درنه لري.

په خورا ادب

عبدالمبین صافی

مرکزی بغلان

محمد طاهر قلم دوست

محمد طاهر قلم دوست فرزند مرحوم محمد موسی نوه مرحوم بابا خان میباشد. وی در سال ۱۳۲۱هـ.ش در ولسوالی قره باغ ولایت کابل در یک خانواده دیندار و روشنفکر چشم به جهان گشود. موصوف با چالش های که فراه راه زنده گی وی قرار داشت، موفق به تعلیمات ثانوی و تحصیلات عالی نگردید. صرفاً توانست از سال ۱۳۳۴ هـ.ش الی ۱۳۴۰هـ.ش دوره ابتدائیه خویش را اتمام نماید. قلم دوست نخستین شعر خود را در سال ۱۳۹۳هـ.ش سراید، وی نابسامانی ها و بی عدالتی ها در سطح کشور را مسبب آغاز شاعری خویش میخواند، قلم دوست به دو زبان (پشتو و دری) شعر می سراید. به تمامی شاعران جوان و شاعران کلاسیک علاقه دارد. قلم دوست در فعالیت فرهنگی و انجمن های ادبی در سطح بغلان مرکزی سهم فعال داشته و از اسمای زرین در این عرصه یاد میشود. دو مجموعه شعری آماده به چاپ داشته که عنقریب بدسترس فرهنگ دوستان قرار خواهد گرفت. امنیت و آرامی در سطح کشور و کوشائی جوانان در بازسازی و عمران وطن از بزرگترین آرزو هایش یاد میکند.

کلام

ما پر پرده د قلم سره تنها يوه شېبه
چه وليکم غمونه د دنيا يوه شېبه
دنیا کې خوښي نشته ټول غمونه راوړېږي
په غم کې به څوک څه کوي خدا يوه شېبه
آدم^(ع) په يو خطا باندې سل کاله ژړا وکړه
تا ونه کړه په زر گناه ژړا يوه شېبه
غيبت زمونږ د لوبې مجلس ښه وسپله ده
تېرېږي نه پر مونږه بې گناه يوه شېبه
الله په امرو زهې باندې څومره برابر يې
دا خپل وجدان قاضي کړه په رښتيا يوه شېبه
که وېره د محشر ولرې گوره قلمدوسته
بيا هېڅکله نه گرځې بې پروا يوه شېبه

عالم همه به ماتم ما گريه ميکند
بر حال ما طيور هوا گريه ميکند
بر ياد هر شهيد وطن تا به روز حشر
تا جاودانه ارض و سما گريه ميکند
بر نعلش آن جوان که داماد مي شده
مادر به هر دو دست دعا گريه ميکند
معصوم کودکی که بجز یک پدر نداشت
وحشت زده بپای آبا گريه ميکند
آند دختریکه بخت سياه بود نا اميد
در سوگ نامزد به خفا گريه ميکند
با هموطنان است قلمدوست غمشريک
زيرا که به همراه شما گريه ميکند

بندي امير جان (امير جان بنگي)

بندي امير جان چې وروسته يې په امير جان بنگي سره شهرت ومونده د سيد احمد جان زوی او د قاضي قاسم لمسی دی، په ۱۳۲۴ لمريز کال د تگاب ولسوالۍ د نوروزخېلو کلي کې فاني نړۍ ته سترگې غړولي دي. نوموړي هيڅ رنگه تعليم او تحصيل په ښوونځي او يا هم پوهنتون کې ندي ترسره کړي، خو وايي څه نا څه ديني زده کړې يې د کلي په جومات کې ترسره کړي، بندي امير جان يو صوفي شاعر دی، د هېواد سپيڅلي جهاد موده کې د هېواد آزادي لپاره بندي شو، چې بندخونې کې په بندي امير جان يادېده، د وخت په تېرېدو سره يې نوم په بنگي اميرجان يا اميرجان بنگي سره شهرت پيدا کړ.

بندي وايي په ۱۳۵۹ لمريز کال د جهاد په موده کې يې يو ورځ کېسټ څخه د سردار شهداء امير حمزه (رض) کېسه اورېدله ترې متاثره شو او ناڅاپه يې حالت بدل شو او شاعري ته يې مخه کړه، غوښتل يې خپل د جهاد دوره د شعر په ژبه ووايي.

بنگي امير جان په اړه د حيرانتيا خبره دا ده چې نوموړی ليک او لوست نشي کولی خو په وينا يې خپل څه د پاسه زر ټوټې اشعار يې په ټوله توگه له ياده زده او هر وخت حاضر دی چې اورېدونکو ته يې واوروئ.

نوموړی په صوفيانه، عارفانه، انقلابي او وطن پاله بڼه اشعار وايي او همدارنگه رحمان بابا، عبدالباري جهاني او حافظ شېرازي يې د خوښې

لا به ډېر گلونه وشي په کرکر کې د مرکزي بغلان د شاعرانو ادبي تذکره-لومړی ټوک

شاعران دي. بندي يا بنگي حِينې حِينې وخت په ادبي مجلسونو کې هم ونډه اخلي او هېڅ ډول تکنالوژي سره آشنایي نلري او تر دا مهاله کوم چاپي اثر يې د ادب مینوالو په لاس کې نشته. اناث طبقې ته اسلامي زده کړه، اسلامي حقوقو ورکړه او پلې کول، او اسلامي حجاب همدارنگه گران هېواد کې سوله، آزادي او د جگړې پای يې ستره هيله ده.

کلام

چې په غم باندي پيدا په غم پناه ده
زه پوښتنه کوم خلگو څه بلا ده
چې نه چا ځان سره یوړ نه به یی یوسي
د هر چا نه پاتې شوې دا دنيا ده
محمد عليه سلام له دنيا لاړو
وايه چاته وفا کړې دا دنيا ده
بیا څلور واړه یاران له دنيا لاړو
امیر جان وايي خپل ژوند ته مې سودا ده
په هر څه چې ستا رضا وي ذولجلاله
امیر جان وايي رضا مې ستا رضا ده

خدایه څنگه زنده گي شوه زمونږ وطن کې
د مرگي حکمراني شوه زمونږ وطن کې
خپل صورت راته پردی پردی ښکارېږي
خپل په کور مسافري شوه زمونږ وطن کې
یتیمان په کوڅو ژاري امیر جانه
هم قحطي هم قیمتي شوه زمونږ وطن کې
زورورو ډېر کمزورې نوش جان کړل
خدایه اوس آدم خوري شوه زمونږ وطن کې
ورور دې ورور ده لاسه مې شو امیر جانه
کور په کور هم دشمني شوه زمونږ وطن کې
ورور یې مې کړ مال یې راوړ غنیمت
خدایه چور او راجوري شوه زمونږ وطن کې
يو پر بل لښکر کشي شوه امیرجان
تنظیمو بې اتفاقي شوه زمونږ وطن کې
د وطن تور څنې ژاري بندي جانه
خومره گرانه زنده گي شوه زمونږ وطن کې
چې قدم په قدم ځی پکې مرگونه
خدایه څنگه مسلماني شوه زمونږ وطن کې

غایب بورجان

غایب بورجان د حاجی ملا تور زوی او د بورجان لمسی دی، چې په ۱۳۲۹ لمریز کال د مرکزي بغلان په نوروزک کلي په یوه دینداره کورنۍ کې زېږېدلی.

بورجان د مهاجرت په ژوند کې تر یوولسم ټولګي پورې زده کړې وکړې، خو د ژوند سختو ستونزو نورو ګڼو هېوادوالو په شان ورته د زده کړو د دوام او بشپړتیا اجازه ورنکړه، نوموړي په کال ۱۳۶۷ لمریز کې شاعري ته مخه کړه، او په وینایې د ژوند ناخوالو او د زړه درد یې د شاعرۍ د پیل لامل و.

شاعر غایب بورجان اوس هم د لاس ټنګو څخه ځان او کورنۍ ته حلال رزق ګټي؛ خو احساس او عاطفه یې لا هم انقلابي او شاعرانه پاتې او پايي.

پښتو لرغوني ادب کې یې عبدالرحمان بابا او عبدالحمید مومند د خوښې شاعران دي. غایب بورجان د غزل په فورم کې اشعار لیکي. نوموړی لا تر اوسه چاپ کړي آثار نلري؛ خو د اشعارو ټولګه یې چاپ ته تیاره ده چې ډېر ژر به د درنو لوستونکو تر سترگو راووځي. د ادب او شاعرۍ په لوړه کچه پراختیا او په افغاني ټولنه کې شاعرانو ته د قدر په سترګه کتل یې تر ټولو ستر ارمان بولي.

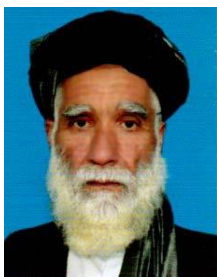
کلام

نه به ځمکه نه آسمان وي نه به زه يم نه به ته يې
د ژوند څو ورځې دوران وي نه به زه يم نه به ته يې
نه خو پاتې انبيا شول هر څه خاورو لاندې شوي
تش لاسونه ترې روان وي نه به زه يم نه به ته يې
ريه ستا دا نعمتونه مونږ ناشکره بنده گان يو
تاته ښکته مو چشمان وي نه به زه يم نه به ته يې
په امېد ددې دنيا مونږ په اوږده سفر روان يو
مرگ ناڅاپه به عيان وي نه به زه يم نه به ته يې
مونږ په غم کې د دنيا يو آخرت مو دی هير کړی
سود مو کم دی ډېر مو زيان وي نه به زه يم نه به ته يې
شپې او ورځې چې تېرېږي مونږ لندېږو د مرگ خوا ته
اوس خوښې دی بيا خفگان وي نه به زه يم نه به ته يې
نه خلاصېږو له اجله که مو ډېر مال او دولت وي
وار په وار سره روان يو نه به زه يم نه به ته يې
تور لحد د وحشت ځای دی سر دې ښکته کړه گريوان ته
بيا دې تير ساعت ارمان وي نه به زه يم نه به ته يې
نه مو پښې د عبادت دي نه لاسونه د سخا دي

په هر څه کې مو تاوان وي نه به زه يم نه به ته يې
سوال ځواب د میزان تله د سقر نه پنا غواړو
نېکي نشته ټول عصيان وي نه به زه يم نه به ته يې
امېد وار يې د رحمت يو شفيع ته شې يا رسوله
دا غايب په وېر د ځان وي نه به زه يم نه به ته يې

انتظار ایستلی

گرانه و تاته می په شپو شپو انتظار ایستلی
پخپله ما د زړه په مینځ د مینې تار ایستلی
خوښه د چا ده چې د ښکلو صفتونه وکړي
ماخو په ټولو ښایستونو کې خپل یار ایستلی
اوس به د لمر وړانګې زما بدن زخمي کړي
ظالم رقیب راته د سیوري ها چنار ایستلی
جانان د لرې اشاره کړه لاس په لاس به گرځو
چی ور نږدې شوم له لستونې څخه یې مار ایستلی
د بی وفا وو زړه په هېچا باندې نه یخه پېرې
بیایې د چا د زړه ویشتلو ته یې وار ایستلی
کله وفا کله جفا په دې زه ښه پوهېږم
خپل سر دې وخورې چې چا مینه کې دا کار ایستلی
په بدې ورځې می ته ښه وپېژندلې آشنا
تا خو په ښه ورځې کې نوم د افتخار ایستلی
بابا به ولې پخپل کړې نیکې و نه ژاړې
په آخر عمر کې له کوره له اختیار ایستلی
په نادارۍ خو ښایسته غایب بدرنگه ښکاري
نن دنیا دار احمق سړی هر چا هوشیار ایستلی

جمعه خان توخی

جمعه خان توخی د بازگل زوی او د محمد نور لمسی دی، چې په ۱۳۳۴ لمريز کال د توارنيو کلي په يوه روڼ آندې کورنۍ کې دنيا ته سترگې غړولي دي.

په ۱۳۵۳ لمريز کال کې د مرکزي بغلان عالی لېسې څخه فارغ او د کانکور آزمويڼې له لارې د بلخ عالي دارالمعلمين کې شامل شو او په ۱۳۵۹ لمريز کال کې له ياد ښونيز مرکز څخه د ښوونکي په توگه په لوړه درجه فارغ شوی دی.

توخي د ثور کرغېرڼې کودتا د رامنځته کېدو له امله و نه توانېد چې لوړې زده کړې ترسره کړي.

استاد توخی د ۱۳۸۵ لمريز کال څخه راهيسې کله چې نوموړی په ښونځي کې د ښوونکي په توگه د هېواد بچيانو ته روزنه ورکوله د شعر عاطفه پرې غالبه شوه او شعر ليکلو ته يې مخه کړي، توخی وايي چې شعر ليکي؛ خو لا هم پدې نه پوهېږي چې په ليکلو بيتونو کې يې په کومه کچه عاطفه او احساسات شتون لري.

د توخي په اوسنيو شاعرانو کې د عبدالباري جهاني او پير محمد کاروان شعرونه او په کلاسيکو شاعرانو کې د رحمان بابا او خوشحال خان بابا آثار لولي او خوښوي يې .

استاد د بغلان ولايت په کچه گڼو فرهنگي او ادبي خوځښتونو کې فعاله ونډه اخيستی او د مرکزي بغلان د نوموتو ادب پالو په سر کې راځي چې

لا به ډېر گلونه وشي په کرکر کې د مرکزي بغلان د شاعرانو ادبي تذکره-لومړی ټوک

تل یې ځوان شاعران هڅولي او په هر ډول شرایطو کې یې د ادب په بډاینه او غنا کې نه سترې کېدونکې هلې ځلې کړي او لا هم د ځوان شاعرانو لاسنیوي کوي، توخې ناچاپه آثار لري، خو د اقتصادي ستونزو له امله یې هېڅ ډول آثار تر دې دمه نه دي چاپ شوي .
توخې په خپل هېواد کې د استقلالیت او په ټولنه کې د نېکمرغه ژوند، هوساینې، خپلې ژبې او ټولنې ته د ادب په چاپیریال کې خدمت کول خپل ستر او یوازینی آرمان بولي.

کلام

اوبنکه اوبنکه لکه پرڅه اورېدم زه
د گلانو په سرو شونډو لوېېدم زه
د بيلتون غمو به سوی وي که نه وي
د وصال له غېږې لرې سوزېدم زه
دا مې څرنگه بې خونده زنده گي شوه
يار له څنگه پټې سترگې تېرېدم زه
زړه سوری سوری مې چاته نبودای نشم
د کباب غوندې سکروټو کړېدم زه
په اخلاص دې آشنا مینه بنکاره نکړه
په مینه یې توخي خوشې غولېدم زه

ډېره موده وشوه رڼا ورکه ده له کلي
تیارو کې ژوند کړو سبا ورکه ده له کلي
ژوندون گران شو ډېر کلونه راته غم جوړ
توبه له بې حیاوو حیا ورکه ده له کلي
د آرمان دردو مې زړه ته غاړه کېښوه
لکه چې بیا ترې دوا ورکه ده له کلي
هر ستوري چې گورمه رڼایې پیکه شوې
په شنه آسمان کې ښکلا ورکه ده له کلي
د زور واکۍ حکم فرمان پکې چلېږي
محراب منبر نه رښتیا ورکه ده له کلي
چېرته چې زه لارم هلته وېرغم ژړا گانې
افسوس زمونږ هېواد کې خندا ورکه ده له کلي
غمخور د توخي نشته اوس یواځې پاتې شوی
اوس ستا حق کې مور دعا ورکه ده له کلي

ضیا الحق نگهت

استاد ضیاالحق نگهت فرزند عبدالحبیب نوه عبدالخالق بوده، در سال ۱۳۳۹هـ.ش در شهر بغلان صنعتی ولایت بغلان در یک خانواده مجاهد از عدم پا به هستی نهاد.

وی در سال ۱۳۵۴هـ.ش به سرایش شعر رو آورد، بعد از نابسامانی ها در سطح کشور به جهاد مسلحانه پرداخت و بعد از پیروزی مجاهدین دوباره به ادامهٔ تعلیم اش برگشت، که در سال ۱۳۷۶هـ.ش از لیسهٔ بغلان صنعتی موفقانه فارغ گردید.

با سپری نمودن آزمون کانکور به یکی از پوهنځی های پوهنتون ولایت بلخ راه یافت، ولی موفق به خواندن آن نشد، فرجام با کسب شغل معلمی در رشته ادبیات وارد تربیه معلم ولایت بغلان گردید. که با استعداد خدا داد اش در راستا سرایش شعر بزودی مورد توجه همه گان قرار گرفت.

استاد نگهت در انجمن های ادبی بسطح بغلان مرکزی و ولایت بغلان اشتراک ورزیده، نامبرده در قالب های غزل، اشعار حماسی و عارفانه می سراید.

صلح و آرامی، نهادهینه شدن تعلیم و تربیه در جامعهٔ افغانی آرزوی بزرگ استاد نگهت میباشد.

کلام

ای صلح محترم به ملکم سفر بکن
دیگر ز حادثات مرا بیخطر بکن
من درخت نامراد نه چیدم ز میوه اش
ای باغ نو نهال به ما هم ثمر بکن
من طفلم مدار ز مادر مرا جدا
و این ناز در دل است مرا با پدر بکن
آرمان خواهرم که باشد ز علم و فن
بر قسمت باورم به او میسر بکن
ای مایه نشاط به هر نسل این زمان
از سایه های خویش به ما یک قدر بکن
هرجا که پای تست همانجاست زندگی
در ملک ما بیا کمی زیب و فر بکن
در گوش ناکسان چی خوانی سرود صلح
نگهت ز فهم خویش بر آن یک اثر بکن

برهان

چه سانم ميکنيد تعبير اگر عاشق نمی خوانيد
به پايم چيست اين زنجير اگر عاشق نمی خوانيد
ز عمر رفته ام ديگر چه آرم بهرتان برهان
زنيده مشتي بر اين ره گير اگر عاشق نمی خوانيد
اگر نوفل شما يانيد براي قيس و ليلا دور
مسازيد بي حدم تحقير اگر عاشق نمی خوانيد
ز بيت بي سخن گفتم به هرکه حسب احوالم
ز حالم پس کنيد تحرير اگر عاشق نمی خوانيد
آر گويم غم کوهيست بر روی دل چو هندوکش
مگو البرز يا پامير اگر عاشق نمی خوانيد
درين دنيا مثال من نباشد عاشق کهنه
مخند بر عاشق کم پير اگر عاشق نمی خوانيد
مشکار يک محبت را بستند بر کمند غم
ز نگهت مشو روگير اگر عاشق نمی خوانيد

عبدالخالق داور

عبدالخالق داور فرزند مرحوم الحاج محمد راضی و نوه عبدالعزيز میباشد. وی در سال ۱۳۴۰ هـ. ش در یک خانواده روشنفکر مقیم بغلان مرکزی دیده به جهان گشود. داور بعد از اتمام دوره مکتب در سال ۱۳۵۹ هـ. ش مدرک بکلوریا خویش را بدست آورد. عبدالخالق داور در جریان روزهای سیاه و جنگ های خانه مان سوز موفق به ادامه تحصیلات عالی نگردید. و بعد از وقفه طولانی شامل موسسه تحصیلات عالی شده سند لیسانس خویش را بدست آورد.

موصوف از ایام نوجوانی به شعر و شاعری علاقه مند بود و ضمن مطالعه دواوین شعرای بزرگ ادب گاه ناگاه خود نیز شعر میسراید که هنوز هم به عهدی که بسته پایده.

داور مشتاق شعرای بزرگ کلاسیک همچو رودکی، فردوسی، سنائی، عطار، مولانا، حافظ، صائب و سعدی بوده و همچنان دوستدار شاعران متجدد و معاصر نو پرداز عرصه ادب فارسی چون سهراب سپهری، نادر نادرپور، شاملو، ایرج میرزا و دیگران میباشد.

عبدالخالق داور سرآهنگ شاعران صاحب صلابت در سطح بغلان مرکزی بوده و همواره کوشیده است تا دستگیر نسل جوان این سرزمین در عرصه علم و ادب باشد. داور در انجمن های ادبی در سطح زادگاه خویش سهم بارز و فعال داشته و همچنان در انجمن ها و همایش های ادبی به خارج ولایت نیز سفر های در کارنامه دارد.

وی اشعار متفرق سروده تا به حال کدام اثر به اقبال چاپ یافته ندارد. صلح برای کافه بشریت و آسودگی ملل اسلام از بزرگترین آرزوهایش در زندگی میباشد.

بخت بسته

بخت مجموع وطن والله و بالله بسته است
بخت فال انداز و مولانا و ملا بسته است
بخت بازان خود سیه بختانِ بختِ خود بود
بخت خود را ناگشوده بخت ما را بسته است
ریزه گل در نامزدی شاکو جان گفته بود
طالع خاتون و اقبال زلیخا بسته است
یاد می آید ما زان بخت بازانِ قدیم
گفته بود بر والدیم بختِ شما ها بسته است
طفل همسایه به جای خویش میشاشید شب
گفت آخوندِ محل کودک سراپا بسته است
میدهم تعویض زیر نافش آویزان کنید
تابینید شب، که او را تا کجا ها بسته است
طفل قصه شب دو چندان شاش بر بسته نمود
صبح مادر دید بر تعویض دریا بسته است
کوکب ما و تو را داور ز حکمت کردگار
از حضيضِ خاک تا اوجِ ثريا بسته است

بی واسطه

بی واسطه مدیر به دفتر نمیشوی
زیبا نباشی هیچ سکرتر نمیشوی
بی روز و زر به فکر کتابت مباحش چو
مفلس خوشال باشی مقرر نمیشوی
نشناسی گر وکیل و وزیر و ریس را
چپراستی هم به مدرک ماستر نمیشوی
گر واسطه چو ماگل و شاگل نباشدت
مستخدم اداره کشور نمیشوی
رشوت نخوردی دست ز چوکی شوی دوست
تقسیم اگر نکردی کلانتر نمیشوی
بی چاپلوسی هم به مقامی نمی رسی
بی چرخه گیری نوکر و چاکر نمیشوی
قانون و عدل پیشه کنی دوپسه میشوی
جایداد دار و مالک موتر نمیشوی
مفت است شعار کار سپردن به اهل کار
جانم از این دروغ و درم کر نمیشوی
داری اگر صفات و کمالات فوق را
بدبخت مثل خالق داور نمیشوی

محمد وسیم مومند

محمد وسیم مومند د عبدالحکیم مومند زوی او میرزا سید کریم خان مومند لمسی دی، په ۱۳۴۵ لمریز کال د مرکزي بغلان دولسم سپرک کې زېږېدلی دی.

مومند په ۱۳۵۰ لمریز کال په بغلان صنعتي لېسې کې لومړنۍ زده کړې پیل او د ۱۳۶۱ لمریز کال کې ترې فارغ شو او د ټولنیزو علومو په څانګه کې یې د ازبکستان هېواد مرکز تاشکند کې خپلې لوړې زده کړې بشپړې کړې. د نن څخه شل کاله پخوا یې د هجرت په موده کې شاعرۍ ته مخه کړې چې اوس مهال د کلاسیک غزل په فورم اشعار لیکي.

په اوسني شاعرانو کې یې پیر محمد کاروان او پخواني شاعرانو کې یې حمید ماشوخېل او حمزه شینواری د خوښې وړ شاعران دي او په تصوفي شاعرانو کې د رحمان بابا کلک مینوال دی.

محمد وسیم مومند خپل ټاټوبي کې د ادب پالو سرلارویانو کې راځي او تل یې هڅه کړې تر څو خپل ځوان شاعران او ځوان نسل شاعري ته وهڅوي. تر دا مهاله کوم چاپي اثر نلري او یوه شعري ټولګه یې د (واورینه) په نوم یې چاپ ته تیاره ده.

په ګران هېواد افغانستان کې تلپاتې سوله یې ستره هیله او آرمان ده.

کلام

زما د ژوند دې ښکلا گانو ډېوې
ته لږ زما د زړه په کور کې تم شه
زما د زړه نه بهر مه وزه ته
راته هم ننگو هم په پیغور کې تم شه
ته هم ريدي نه هم سنځل شه راته
ته هم زما د سترگو تور کې تم شه
د مني گل زمونږ د پیغلو ښایست
درسره راوړه پدې لور کې تم شه
گل د نارنج د ښاپېرو په ځنیو
ته دې اتن په شرو شور کې تم شه
زما د پیغلې غرځنۍ په تریا
ته د فطرت به دغه زور کې تم شه

ياغي خويونه دې په باز د تخيل رانيسم
تابه کړم رامه په دانه د عاشقی جانانه
ته شه او زه شم سره دواړه د سپين غر په لورې
طبابت وکړو د بيمارې غرخنی جانانه
تابه کړم مېره د خوبانو که هېواد ته راشې
په دواړو لاسو به سلام کړې جنکی جانانه
ستا د وجود خوله ده پرخه، پرخه، پرخه په گل
هم دې عطرونه هم دې راز د زنده گی جانانه
خلک به عمر تېروي د بادشاهي په محل
دواړه خوشحال يو په ژوندون د غریبی جانانه
چې تر بگني کې د سپوږمی نه پاتې نشي گلې
درته به جوړه کړم د ستورو غاړه کی جانانه
مینه په سوله کې، ژوند سوله کې، جانان سوله کې
وسیم ته، ته یې هم درخو هم شیرینی جانانه

ذکر الله ملنگ

ذکر الله ملنگ د مرحوم الحاج عبدالاحد زوی په ۱۳۵۰ لمریز کال کې د بغلان ولایت پلخمرې ولسوالۍ د ساقی ملایانو کلي کې نړۍ ته سترگې غړولي دي، نوموړی په قوم عرب، په قبيله انصار دی او یوې دینداره او عالمې کورنۍ سره تړاو لري.

ملنگ خپلې لومړنۍ زده کړې د سیدجمالالدین افغان ښوونځي کې پیل؛ خو وروسته د کورنیو ناخوالو له امله هېواد څخه بهر مهاجر شو او پاتې ثانوی زده کړې یې په بېلابېلو دیني او خصوصي مدارسو کې په لوړه درجه بشپړې کړې، چې اوس لپاره د فوق بکلوریا سند په لاس لري.

ملنگ اوس مهال د افغان سیدجمالالدین په ثانوی ښوونځي کې د ښوونکي په توګه دنده پرمخ وړي، چې تر څنګ یې یو ځایی جومات کې د امامت سپیڅلي وجیبه هم په غاړه لري.

ذکرالله ملنگ په ۱۳۸۰ لمریز کال کې شاعري ته مخه کړه چې تر دا مهاله په تصوفي، حماسي او داسې نورو ژانرونو کې اشعار لیکي.

د پښتو ادب ستر نامتو عبدالرحمان بابا یې د کلاسیک دورې او عبدالباري جهاني یې په معاصره دوره کې د خوښې شاعران بولي.

ذکرالله ملنگ د هېواد او خپل ټاټوبي(بغلان ولایت) په کچه تل ادبي خوځښتونو او بهیرونو کې فعاله ونډه اخیستې چې د نارنج گل، کونړسیند، ریډي گل، بلخ او کابل مشاعرو کې د بغلان ادب پالو څخه استازیتوب

لا به ډېر گلونه وشي په کرکر کې د مرکزي بغلان د شاعرانو ادبي تذکره-لومړی ټوک

کړي، ياده دې وي چي ملنگ د اشعارو ټولگه چاپ ته تياره ده؛ خو د اقتصادي بې وسۍ له امله لا تر اوسه نه ده چاپ شوی. د يووالي غږ اوچتول، ځوان نسل ښوونې او روزنې ته هڅول، په هېواد کې ډاډمنه سوله، آرامي او سوکالي يې ستره هيله او آرمان گڼي.

کلام

په رڼا ورځ کې يو څو ستوري د آسمان لټوم
د رقيبانو په کوڅه کې مې جانان لټوم
دا ستا په مينه کې رنگ شوی تردې ځايه يم
د قافلو سره ملگرۍ شوم کنعان لټوم
چې سپېناوی يې لوی څښتن په ماشومانو کوي
داسې دوسې داسې بندي داسې زندان لټوم
ورزمه نېسم د آسمان لمنې نن سبا کې
يو څو للمۍ مړاوو غوتويو ته باران لټوم
نن مې هوډ کړی مخامخ يې دروازې ټکوم
د عملونو په هېنداره کې مې ځان لټوم
بياپې په تنده لهجه زورند سترگو غلي غلي
د هر سايل خاموش ځواب ته مې وجدان لټوم
ملنگه بيا نيمه شپه کې دا رانده توغندي
هر يو په جار وايي ساقی کې ملايان لټوم

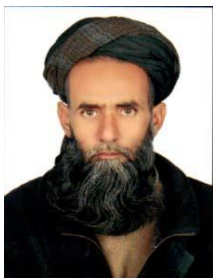
نظم

سولې نوم سره آشنا دې يمه
ستا د راتلو لاس په دعا دې يمه
خو کله ؟
هلته چې هر څوک خپل جېبونه ډک کړي
هلته چې هر څوک چور چپاو ته لاس کړي
هلته چې هر څوک حق نا حقه وبولي
هلته:

چې ظلم د ظالم ته عدالت ووايم
او پر مظلوم تېری انصاف وگڼم
بيا:

ستا راتلو ته ضرورت نه لرم
تور سر مې سپين شو پکې
زړگې مې شين شو ترينه
سولې منم:
چې ته راشې آرامي راوړې
دلته او هلته سوکالي راوړې
پس له خزانه پر موږ نوی پسرلی راوړې
سولې چې راشې پيوستون به راشي
د هر مظلوم زړه ته سکون به راشي

ما و تاته نوی سباوون به راشي
بیا بدي نشته مؤسسې نشته دي
يو بل ته جوړې دسيسې نشته دي
چې یی ښکاره او پټې راکړې سرې پیسې نشته دي
گټه مې نشته پکې :
زه او ته ډېر یو سره لرې سولې
ته آرامي راولې
زه گډوډي خوښوم
ته د وحدت زیری یې
زه ځانځاني خوښوم
ته خو پوهېږې گراني:
دا چې بې موره یمه
بی پلاره و وروره یمه
دا چې راغلی له کوم لوري یمه
دا خو منې چې د یتیم گټه په څه شي کې ده؟

شکرالله خوشحال صافی

شکرالله خوشحال صافی د عبدالغني صافي زوی د ملاحسام الدين صافي لمسی دی، په ۱۳۵۱ لمریز کال د لړم میاشت په دولسمه نېټه د مرکزي بغلان د زاړه ښار د کابلینو کلي په یوه دینداره او عالمه کورنۍ کې زېږېدلی دی.

نوموړي خپلې لومړنۍ زده کړې د جمعیت ابو بورجا ښونځي کې پیل کړې، وروسته د ژوند ناخوالو سره لاس او گړېوان شو چې د مهاجرت لاره یې خپله کړه، د مهاجرت په دوران کې یې د ښونځۍ دوره پای ته ورسوله او ورسره جوخت د الهی کلام د حفظ ستر نعمت یې هم په برخه شو.

خوشحال صافی په ۱۳۸۲ لمریز کال کې شاعري ته مخه کړه چې په دوه ژبو (پښتو او دري) صوفیانه، طنزي، حماسي، عشقي او انقلابي اشعار لیکي. خو لا تراوسه کوم چاپ شوی کتاب نلري.

نوموړی د مسلمه امت لپاره تر ډیره امام پاتې شوی او ورسره یې ادبي مشاعرو او بهیرونو کې تل برخه اخیستې چې په خپلو غوره شعرونو یې د خلکو ادبي تنده خړوبه کړې ده. او نوم یې په روښانه توگه ثابت ساتلی دی.

نظم

معلم د جامعي غمخور دی
معلم څراغ د هر يو کور دی
معلم مو کلي ته رڼا راوړي
معلم مو زړونو ته برېښنا راوړي
معلم دی دغه چې تيارې ورکوي
محبت مينه او صفا راوړي
دا د معلم د علم شور دی
معلم څراغ د هر يو کور دی
معلم ريښتنی، ښکلی ځوان دی
معلم سبب زموږ د عرفان دی
معلم بهتر له هر انسان دی
معلم تل هر چا لره گران دی
معلم زموږ د سترگو تور دی
معلم څراغ د هر يو کور دی
معلم چې موږ لره تعليم راکوي
زده کړه د فن او هم د دين راکوي
نجات له لارې د ضالين راکوي
په ښو افعالو آفرين راکوي
پرمختگ هم د معلم زور دی

معلم څراغ د هر یو کور دی
دا خو معلم دی ډېر حکمت چې لري
په درس جهان کې ښه عزت چه لري
سولې و امنیت سره شفقت چې لري
تل ورکول د جهالت چې لري
معلم په حق زموږ غمخور دی
معلم څراغ د هر یو کور دی
معلم غمخوار زموږ په رښتیا دی
علم زده کړې ترې هر چا دی
قدر یی د هر چا نه بالا دی
وږ د رحمت د کبریا دی
د هر ټپي د زړه ټکور دی
معلم څراغ د هر یو کور دی
معلم طبیب دی ښه دوا لري
د جهل درد لره شفا لري
مرام مدام د رب رضا لري
پټی د هر زخم ناسور دی
معلم څراغ د هر یو کور دی
معلم رهبر په دوو جهانو دی
صفت یې کړی عالمانو دی
قدر یې کړی زموږ لویانو دی

هم مو کوچنی هم مو ځوانانو دی
خوشحاله جهل لوی پېغور دی
معلم څراغ د هر یو کور دی

همېشه له مینې مینه پیدا کېږي
پت عزت واړه له دینه پیدا کېږي
چا لېدلي چې په زهرو کې شفا وي
نیک عمل له ښه سپینه پیدا کېږي
که څوک غواړي پرمختګ په دنیا
پرمختګ له یووالي نه پیدا کېږي
که څوک غواړي صفا یې رسم و رواج کې
د پاک اسلام بیوگرافي نه پیدا کېږي

عبدالروف وافی

عبدالروف وافی فرزند مرحوم صوفی عبدالرزاق و نوه میرزا بای میباشد. که در سال ۱۳۵۴ ه.ش در یک خانواده علم پرور دیده به جهان گشود.

نامبرده به تعقیب دروس دینی پرداخته و علوم عصری را نیاموخته است. استاد وافی با توجه به شوق و علاقه یی که به مطالعه اشعار داشت خود نیز در سال ۱۳۸۵ ه.ش به سرودن شعر رو آورد و در قالب های غزل، دوبیتی و رباعی اشعار ناب میسراید.

عبدالرزاق فانی، عبدالقهار فانی و عبدالعفیف باختری از شاعران مورد علاقه وافی میباشد.

وافی در انجمن های ادبی و مشاعره یی مطرح در سطح زاده گاه خود و بیرون از ولایت اشتراک ورزیده و از جمله شاعران مطرح در سطح بغلان مرکزی میباشد، که تا الحال دو جلد اثر مجموعی شعری اش آماده چاپ بوده و عنقریب بدسترس خوانندگان گرامی قرار خواهد گرفت.

اتحاد، اتفاق و مسلمان زیستن جامعه و جوانان اسلامی از آرمان های بزرگ استاد وافی میباشد.

کلام

یک عمر بوده وافیی بغلان تان رفیق
با سوژه های غمزده مهمان تان رفیق
چیزی نبوده شعر من و سوژه های من
جز کوله بار اشک به چشمان تان رفیق
یعنی تمام عمر سر غم بوده ایم و بس
افزوده ام به درد فراوان تان رفیق
با تیغ شعر یاسی که دارد به دست خود
کوبیده ام به سینه بریان تان رفیق
با این مجاله های پر از درد و رنج و غم
پاشیده ام خزانه ای اذهان تان رفیق
باری نکرده ام به نخ چامه امید
قصد رفوی چاک گریبان تان رفیق
جز شعر غم نمیشود انشا به راحتی
از شاعر ستم کش دوران تان رفیق

تا در آغوش خیالات تو من گم میشوم
مثل دریای پر از شور تلاطم میشوم
تا که در یک گوشه تنها میشوم با یادها
فارغ از برنامه های پوچ مردم میشوم
باورم کن بی رخت در شهر یا در کشت زار
وارد گودال سوزان جهنم میشوم
بی تو خاموشم بی شعرم تندیسم ولی
باتو پر از شور و شعر و ترنم میشوم
تا نگاهی با سلام مستعار از کنج چشم
میکنی استاده سر تا پا علیکم میشوم

احسان الله دروېش

احسان الله دروېش د عبدالله زوی او د مرحوم حاجي گلخان لمسی دی. په ۱۳۵۵ لمريز کال د بغلان ولايت د مرکزي بغلان ولسوالۍ کې په يوه دينداره او علم دوسته کورنۍ کې زېږېدلی دی.

دروېش په ۱۳۶۸ لمريز کال د پېښور ښار په ښونځيو کې خپل لومړنۍ زده کړې پيل او په ۱۳۷۹ لمريز کال کې د اسلام آباد ښار يو ځایي ښونځۍ څخه د فراغت ليک ترلاسه کړ. او ۱۳۸۲ تر ۱۳۸۶ کال پورې يې د پاکستان هېواد اسلامي پوهنتون د اقتصاد او کمپيوټر څانگو کې لوړې زده کړې ترسره کړې. چې خوا کې سپورتي فعاليتونه هم کول او پخپله يې د تکواند څانگه کې استاد پاتې شوی دی.

د حمزه بابا د غزل لوست او اغېز اړ کړ، چې دروېش هم شاعري ته مخه کړي او په ۱۳۷۷ کال کې يې خپل لومړی شعر وليکه، چې اوسمهال غزلونه او گڼ شمېر حماسي او اصلاحي شعرونه لیکي.

دروېش دراني او حمزه بابا يې تر ټولو د خوښې شاعران دي.

احسان الله دروېش خپل ټاټوبي (بغلان) کې نامتو او د هېواد په کچه له تکړه ادب پالو څخه شمېرل کېږي، چې په حماسي او انقلابي مری يې ځانته خورا ډېر مېنوال موندلي دي او تل يې ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې رغنده ونډه اخيستې او د بنسټيز کېدو هڅې هم ورڅخه ندي سپمولي.

لا به ډېر گلونه وشي په کرکر کې د مرکزي بغلان د شاعرانو ادبي تذکره- لومړی ټوک

نوموړی تر دا مهاله کوم چاپي اثر نلري خو د اشعارو لکه: ستا يمه زه، د کاپو ور، د ازغو گرېوان، طالبه گرانه او گڼ نور کتابونه يې چې څه د پاسه لس ټوکو ته رسېږي چاپ ته تيار دي. ولس ته کار کول، د پښتنو يووالي او ځوان نسل ته هراړخيزې زده کړې يې لوی آرمان او ستره هيله ده.

کلام

هر سوال ته يې کولې چې ځواب ځواب خبرې
ازغي سره چې وکړلې گلاب گلاب خبرې
نن زما د زړه حرم کې له عاده مخالف يې
کېدلې د ثوابو عذاب عذاب خبرې
له اوږه د ښکلا ځکه مېلونه لرې گرځم
ځېگر مې اورېدلي دي کباب کباب خبرې
اخ بيا د تخيل حورو تر هغه ځايه بوتلم
د حسن انتها وکړې کتاب کتاب خبرې
په شوکه کې به څنگه مرغاوی زړه ترېنه ساتم
چې برنډ نظر د يار کوي عقاب عقاب خبرې
زما يې تلوسه لا د لوستلو کرله ځوانه
د مخ قرآن دي وکړې چې حجاب حجاب خبرې
موجونه به ياغي باغي دروېشه راژوندي کا
د اوښکو تسلسل مې کړې درياب درياب خبرې

په تاخت و تاز کې تیر شولې هلمنده زما ژونده
غلیم ته گورستان شولې میونده زما ژونده
له هیلو ځنې لوی یو کتابتون دی میراث پر پښود
آرمان کې ځوانیمرگ لوی شولې ژونده زما ژونده
د هجر ناکردي چې مې پر زړه باندې کړې تېرې
د زهرو له ترخو ډک شولې خونده زما ژونده
د لرې او د برې په واده کې چې شاهد وم
ټوټه ټوټه یوځای شولې پیونده زما ژونده
شي څانگه چې گلونو ته تر ځمکې پورې ټیټه
چې ستونزو ته تکیه شولې مړونده زما ژونده
نیک فال باندې تصمیم د فلک څه نیسې پخپله
نیکبخته سرگردانه شولې ژرنده زما ژونده
شوې سپینې تورې ټولې د تقدیر ورباندې تېرې
د دوه ژامو ترمینځه شولې شخونده زما ژونده
دروېش دې سل کلن هجر د زړه په ځمکه تېر کړ
د زغم او غم سمبول شولې ډېرورنده زما ژونده

بريالی مشتاق

محمد صابر مشهور به بريالی مشتاق فرزند محمد طاهر و نوه محمد موسی بوده که در سال ۱۳۵۵هـ. ش در بغلان مرکزی ولایت بغلان از عدم پا به هستی نهاد.

مشتاق در سال ۱۳۶۵ هـ. ش وارد لیسه عالی بغلان مرکزی شد و در سال ۱۳۷۷هـ.ش از لیسه مذکور موفقانه فارغ گردید. که روزگار تا این دم برایش اجازه تحصیلات عالی نداده است.

مشتاق با شوق و علاقه که نسبت به ادب و اشعار داشت در سال ۱۳۸۵ هـ.ش خود نیز به شاعری رو آورد و در فورم غزل به دو زبان ملی کشور (پشتو و دری) شعر میسراید.

مشتاق اغلباً در انجمن های ادبی و جریانات فرهنگی در سطح زاد گاه خود اشتراک میورزد.

کلام

آئین در نگاه تو ام دین میشود
برگشت ناپذیر چو آئین میشود
آشفتگی حال من و درد روزگار
با یک سلام مفت تو تسکین میشود
در پرتو زیبائی اشعار دل کشت
احساسم از خیال تو تمکین میشود

الله دې گل کړه خو چې عمر دې د گله مشه
چنار ځواني دې هم تل پاتې شه بدله مشه
مونږه ساده یو په ساده ژبه ساینه کوو
ټوله دنیا دې ستا بنایست سره هېڅکله مشه
اجل دې شل شي چې تر تا پورې رسېږي کله
مرگي دې ومري چې مې مینه ځوانیمرگه مشه

عبدالکریم جاويد

عبدالکریم جاويد فرزند محمد قاسم نوه خيرالله ميباشد. وی که از قبيله ناصری بوده در سال ۱۳۶۰هـ.ش در ولايت کابل دیده به جهان گشود.

جاويد جوان پرتلاش در سطح بغلان مرکزی شمرده ميشود، الی سطح فوق بکلوريا تعليم نموده است.

نسبت شوق و علاقه که به شعر و ادب داشته در سال ۱۳۸۷هـ.ش به سرايش شعر رو آورده است. و در قالب های شعری غزل، رباعی، دوبیتی، مخمس و سپید شعر می سرايد.

بیدل دهلوی، حافظ شیرازی، مولانا جلال الدین محمد بلخی و علامه اقبال لاهوری از شاعران دلخواه ومورد پسند وی ميباشد.

عبدالکریم جاويد در انجمن های ادبی در سطح بغلان مرکزی بطور مداوم اشتراک ورزیده و از جمله سر آهنگان این مرز و بوم در همایش های ادبی و فرهنگی به حساب ميرود. اثر آماده به چاپ تحت نام (چکیده های اشک) داشته که عنقریب به دسترس تشنه گان ادب قرار خواهد گرفت.

آرامی کشور و زندگی مملو از علم و عرفان از آرزو های والای موصوف ميباشد.

کلام

عشق در اندیشه ام پهلو ندارد بعد از این
زنده گی ام هیچ رنگ و بو ندارد بعد از این
می روی از دهکده شوق سفر تا میکنی
عاشق بدبخت تو دلجو ندارد بعد از این
چار سو تاریک تر از شب به چشم می رسد
دیده ام با روشنایی خو ندارد بعد از این
اینکه رُخ از من گرفتی و رهایم کرده ای
خاطرات قلب من از تو ندارد بعد از این
بی تو و بی هیچ رنگی عشق حتا بی صدا
می رسد مرگی که سمت و سو ندارد بعد از این

سر تا سری دیار مرا غم سر غم است
هر روز روز کشتن و هر لحظه ماتم است
آهسته تر قدم بگذار ای عزیز دل
اینجا مزار شبنم و گل های مریم است
ما جمله مرده ایم و به خود گریه می کنیم
هر سینه زخم خورده و هر دیده پر نم است
می خفته و تو خفته و این شهر خفته است
دیگر میان ما چه نشانی ز آدم است؟
اینجا بهشت نیست نه سودای جنت است
سوزند ما به رسمی، که اینجا جهنم است
آری! که نوک خامه یی من گریه می کند
از بس که شان غیرت و مردیی ما کم است

بسم الله شریفی

بسم الله شریفی فرزند حاجی محمد شریف نوه استاد میرزا میباشد. وی در سال ۱۳۶۳هـ.ش در یک خانواده متدین و دیندوست چشم به جهان گشود، آیام کودکی خویش را در دیار آبایی خود (بغلان مرکزی) گذارنیده است.

شریفی نخستین قدم در عرصه علم را در سال ۱۳۷۰هـ.ش برداشت و شامل در یکی از مکاتب بغلان مرکزی گردید، که در سال ۱۳۸۴هـ.ش موفقانه از مکتب لیسه عالی بغلان مرکزی سند فراغت بدست آورد. جوان پرتلاش بعد از سپری نمودن آزمون کانکور در سال ۱۳۸۶هـ.ش به رشته دلخواه خویش پوهنځی شرعیات پوهنتون ولایت بلخ شهر مزارشریف راه یافت، و در اواخر سال ۱۳۸۸هـ.ش مدرک لیسانس را از رشته مذکور بدست گرفت. شریفی با توجه به علاقه به علقه که نسبت به دین و علم داشت راه خود را پیموده و در فرا راه سفر علمی اش در بخش حقوق بین المللی سند ماستری را حاصل کرد.

شریفی در اجتماع زندگانی عشق به شعر و ادب داشت و متاثر از آیات بزرگان ادب بود، فرجام خود نیز در ۱۳۸۳هـ.ش آغاز به شاعری کرد. نامبرده در قالب های مختلف همچو غزل، دوبتی، رباعی، سپیده، غزل و مثنوی اشعار میسراید.

لا به دېر گلونه وشي په کرکر کې د مرکزي بغلان د شاعرانو ادبي تذکره-لومړی ټوک

موصوف مشتاق شاعران جوان محتوا محور بوده و به بزرگان شعر و ادب احترام خاصی دارد همه را گوهر ادبیات سخن میداند.

مذکور یک تن از مخلصین علم و ادب در سطح بغلان مرکزی پنداشته میشود. همواره کوشیده است تا برای نسل جوان فرصت های علمی و فرهنگی را مهیا سازد. چاپ و نشر اخبار (هفته نامه عقاب، سبزمش و سایت خبرگزاری عقاب) مشمول فعالیت های فرهنگی اش بوده. آقای شریفی در انجمن ها و برنامه های بزرگ فرهنگی به سطح کشور و خارج از کشور همچو کشور های تاجکستان و ایران اشتراک ورزیده است.

شریفی تا الحال ۱۴ جلد کتاب به چاپ رسیده و ۱۵ جلد اثر به چاپ نرسیده در کار نامه دارد.

اخوت اسلامی در پرتو ارزشهای پذیرفته شده فرهنگی و تمدن از آرزو های بزرگ بسم الله شریفی میباشد.

بوسه باران

با غزل چشمان مستت بوسه باران می کنم
از مخمس تا رباعی را هزاران می کنم
از مسدس می نوازم تا رِژگان ترا
بال پرواز دوبیتی را چراغان می کنم
از قصیده، تا سپیده به هزاران مثنوی
در خیال خاطر تو چشمه ساران می کنم
می سرایم صد ترانه تا که آیی در برم
با حضورت فصل زردم را بهاران می کنم

گشته ای رنگین کمان آسمان شعر من
هی! به پیش خاطرت خود را نمایان می کنم

بغلان(شهر بلورین)

تابنده و روشنگر دل ها شده بغلان
خورشید صفت گشته و زیبا شده بغلان
امواج پر از شور و نگاه های دلاویز
گل واژه رنگین غزل ها شده بغلان
این شهر قتیبه ست، همان پیر خردمند
زیبنده ی تاریخ و معلا شده بغلان
این شهر پر از خون و پر از نعره ی تکبیر
گلگون ترین مهد شهدا شده بغلان
این دشت پر از مهر و خروش گاه مجاهد
یک کاخ بلندی، به دنیا شده بغلان
این مرکز ایثار و فداکاری و همت
چون جام صداقت مصفا شده بغلان
یاران سخنور و عزیزان پر از عشق
این شهر بلورین مسما شده بغلان

توريالی توخی

توريالی توخی د محمد نواب توخی زوی د بازمحمد توخی لمسی دی او په ۱۳۶۳ لمریز کال د مرکزي بغلان په يوه ادب پاله کورنۍ کې فاني نړۍ ته راغی.

توريالی توخی تر دولسم ټولگي پورې زده کړې ترسره کړې، خو د ژوند ناخوالو يې د لوړو زده کړو آرمان لاتر اوسه پوره نکړ.

په ۱۳۹۳ لمریز کال کې يی شاعرۍ ته مخه کړې، نوموړی د غزل په بڼه اشعار وايي، چې په وينا يې تر دې دمه يې (۳۰۰) غزلونه ليکلي. د توخي ټول ځوان او کلاسيکه شاعران خوښ دي؛ خو حمزه بابا يی تر ټولو د خوښې شاعر دی.

توريالی توخی په فرهنگي خوځښتونو او ادبي مشاعرو کې رغنده ونډه اخلي.

کلام

د سترگو دښته دې په شنه قلم زرغونه ښکاري
ورسره سره سره اننگې دې تل رنگینه ښکاري
بانه دې غشې په زرگې داسې ویشتل کړي یاره
بل په ښکلي مخ دې سره او شنه خالونه ښکاري
یا ته ښایسته یې یا سنگار خو په هډۍ لیلام ده
خومره شغلې ستا دې بنگرو او لاسونه ښکاري
ظالمې دومره سنگار مکره تباهي جوړوي
چې ستا په غاړه کې تیاره ماښام هارونه ښکاري
ځینې خوشال ځینې خفه خپلو خوینو ځینې
دا ستا په سترگو کې یو بل ډول رازونه ښکاري
توخي کوه صبر لمر له لورو غرو پناه شي
هغه وه ښکلي چې رڼا یې په کورونو ښکاري

ستا دې هجران له کلي کډه بارومه ځمه
يو چېرته لرې زه جونگره جوړومه ځمه
نور که هر چا راته د چم نامه په خوله واخيسته
ډېرې ښېرا به زه د زړه ورته کومه ځمه
هغه چې ما او تا به تل په کې خپل مخ کتلو
نن زه هغه هېنداره خپله ماتومه ځمه
د ژمې يخې ورځې شپې ټولې په وينه ولاړې
اوس چې سپرلی شو زه ترې غوټې بارومه ځمه
ډېرې ساده او دنگه ونه يې د کلي جني
زه يې همدا مينه کتاب په مخ ليکمه ځمه
آسمانه ته پرې باندي ښکته کړه د رحم څاڅکې
زه تورپالې به په سر خاورې بادومه ځمه

راز محمد راز

راز محمد راز د حاجي محمد زوی څلور لسيزې وړاندې د بغلان ولايت پلخمري ولسوالۍ د ډنډ غوري ساقي کلي يوې دينداره شينواري کورنۍ کې زېږېدلی دی.

په کال ۱۳۶۳ لمريز گران هېواد کې د شوروي ښکيلاک په مهال جلا وطني ته مخه کړه او د مهاجرت په دوران کې په پاکستان هېواد کې يې خپلې لومړني او منځني زده کړې بشپړې کړې. او په ۱۳۸۴ لمريز کال کې هېواد تر راستنيدو وروسته يې د ټولنيزو علومو څانگه کې خپلې لوړې زده کړې پای ته ورسولې.

راز په کال ۱۳۷۵ لمريز کې شاعري ته مخه کړه چې تر دا مهاله يې څه د پاسه ۱۰۰ نسخې اشعار ليکلي چې ډېرې د غزل په بڼه دي.

راز محمد راز په خپل کلي د ښوونکي دنده په غاړه لري او تر څنگ تل د بغلان ولايت په کچه، گڼو ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې رغنده ونډه اخیستې او همدارنگه په ۱۳۸۵ لمريز کال کې د چونغر ادبي بهير غړی او وروسته يې د همدې کلتوري ټولنې مشر وټاکل شو. همدارنگه نوموړي گڼو ولايتونو کې ادبي خوځښتونو سره نږدې اړیکې لري، تر دا مهاله کومه چاپي اثر نلري خو د شعرونو يوه ټولگه يې چاپ ته تياره ده.

کلام

راځئ چې سره کینو خو پستې خبرې وکړو
د جنگ خبرې پرېږدو خو خوږې خبرې وکړو
دېرې سره راغونډې او قومونه سره یو کړو
قومونه سره یو کړو پر جرگې خبرې وکړو
وسلې دلاسه واخلو جنگیالی غاړه غړی کړو
پخپلو کې راغونډ شو ښې درنې خبرې وکړو
آه دود زمور دکلي چې بابا راته پرېښودلی
پر هغه دود جرگه شو او پخې خبرې وکړو
پر هغه ژبه غونډ شو چې جرگه ده ځینې پاتې
پر لوړه سره کېنو پښتنې خبرې وکړو
د راز دکلي هر زلمی همدا ارمان پر زړه دی
چې بیا سره یو ځای او ښې اوږدې خبرې وکړو

زړه مې په ساحل کې د اوبو په انتظار کې دی
کله به پرې راشي د څپو په انتظار کې دی
کله به له غيبه ورته غږ د وصال راوړي څوک
بس هغه ساعت هغو شپبو په انتظار کې دی
سوزي په سکروټيو د هجران په سرو لمبو باندې
اور ورباندې بل دی د غوټو په انتظار کې دی
پرېږدئ چې د غم او اندېښنو درياب يې ډوب کاندې
نور نو ځنګدن ته د ورتلو په انتظار کې دی
راز د سمندر څپو آن تل ته رسولی دی
لاهم هر خوا گوري د وېستو په انتظار کې دی

احمد شاه پاڅون

احمدشاه پاڅون د امرالدين زوی او دين محمد لمسی دی په ۱۳۶۵ لمريز کال د هلمند ولايت په مرکز لښکر گاه ښار يوې دینداره او متدينې کورنۍ کې زېږېدلی دی.

پاڅون لومړني زده کړې د کور څخه راپيل کړې، ورپسې د جومات لاره يې ونيوله د زده کړو بهير يې همداسې روان وه، چې وروسته يې جلا وطني سره مخ شو او په دوام يې د شهيد انور خان لېسې کې د ښوونځي دوره بشپړه کړه، د ښوونځي پای سره جوخت يې د اراکوزيا خصوصي پوهنتون د حقوقو او سياسي علومو پوهنځي کې لوړې زده کړې پيل او په ۱۳۹۷ لمريز کال کې يې بشپړې کړې.

پاڅون ۱۳۸۲ لمريز کال کې شعر سره د ځانگړې ذوق همدارنگه د عبدالباري جهاني او دروېش دراني د کلام سيوري څخه اغېزمنېدل يې خپل د شاعري پيلامه بولي، چې اوس مهال غزل، رباعي، لنډي کيسې، لنډې ادبي ټوټې او گڼ نور گټور مطالب ليکي.

احسان الله درمل، ممتاز اورکرزی، شهنواز باقر او گڼ شمير نور پښتانه شاعران يې خپل د خوښې شاعران په گوته کوي.

پاڅون د ځانگړې ذکاوت او لوړ استعداد په لرلو سره ادب ته د چوپړ تکل لري او غواړي خپل پښتانه د ادب له اړخه پياوړتيا ته ژمن کړي. پاڅون لسو کلونو راهيسې د لښکر گاه ښار په بېلابېلو څانگو، ادبي خوځښتونو او راډيويي خپرونو کې د ادب په چوپړتيا بوخت دی، چې تر دا مهاله يې گڼ

لا به ډېر گلونه وشي په کرکر کې د مرکزي بغلان د شاعرانو ادبي تذکره- لومړی ټوک

شمېر کتابونه ليکي او ژباړلي دي، چې په وينا يې ياد بهير به همداسې روان وي.

د ښه حکومت او امن هېواد درلودل همدارنگه مصون چاپېريال کې خلکو ته د زړه له تله خدمت کول د احمد شاه پاڅون تر ټولو ستره هيله ده.

کلام

ته دعا کوه يو دنگ پاڅون به راسي
ستا د مينې يو ملنگ پاڅون به راسي
ته يې زلفو او يا زڼې ته نـبرـدې کړه
لکه خال، لکه لـونـگ پاڅون به راسي
يا د تورو په ميدان کې پسې گوره
يا بنگړو ته ورکه شرنگ پاڅون به راسي
لکه تکه سپينه سوله را رهې شه
لکه جنگ داسې بدرنگ پاڅون به راسي

ددې کلي ددې ښار را معلومېږي
خوانه ته هم د چایار را معلومېږي
په زړو جامو کې وتی یې له کوره
په دې لوی هستي کې خوار را معلومېږي
دا چې تلل او کړیدل دې په حساب دی
د چالاس کې گرفتار را معلومېږي
خپل میده گامونه شمېرې بیا روان سپي
بیا یو چاته انتظار را معلومېږي
د مورکۍ د پستې غېږې خوب دې هیر کړ
نن د ژوند څخه بېزار را معلومېږي
دا چې خړ څادر دې تاو دی له وجوده
گرانه ته په بمو بار را معلومېږي

محمد عوض نومیال

محمد عوض نومیال د محمد مومن احمدزي زوی او نسّم خان احمدزي لمسی دی په ۱۳۶۶ لمريز کال د مهاجرت په بهير کې د پاکستان هېواد هريپور نومې سيمې کې زېږېدلی او په خټه ټغر احمدزی دی.

نومیال د ژوند تاوده ساړه ډېر تېر کړي دي چې هېواد ته د راستنېدو سره يې لومړنې زده کړې په ۱۳۷۳ لمريز کال د شهيد حبيب الله خان په لومړنۍ ښوونځي کې پيل او په ۱۳۸۷ لمريز کال د نوی بغلان عالی لیسې کې يې د ښوونځي دوره بشپړه کړه.

نوموړي ښوونځي دورې څخه وروسته بغلان زده کونکو په روزنه بوخت شو او بالاخره په ۱۳۹۴ لمريز کال د کابل ولايت کاردان پوهنتون کې لوړې زده کړې پيل او په ۱۳۹۷ لمريز کال کې يې د فراغت پاڼه په لاس واخېسته.

نومیال وايې چې ښوونځي دورې څخه به يې په ډېره ټيټه کچه اشعار ليکل او ښونکي يې استاد زينت الله ورسره مرسته کوله؛ خو اوس مهال نوموړي د بغلان يو تکړه شاعرانو څخه بلل کېږي، چې په حماسي او انتقادي انداز کې غزلونه او نظموه ليکي همدارنگه استاد د نثر په ليکلو کې هم لوړ مهارت لري او په دا څانگه کې يې گڼ شمېر نثرونه ليکي دي.

لا به ډېر گلونه وشي په کرکر کې د مرکزي بغلان د شاعرانو ادبي تذکره-لومړی ټوک

په ځوانو شاعرانو کې سمیع الله تړون او په کلاسیک شاعرانو کې یې خوشحال خان خټک د خوښې شاعران دي، نومیال خپل ټاټوبي کې گڼو ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې گډون کوي او تر دا مهاله کومه چاپي اثر نلري خو تمه ده چې نژدې راتلونکې کې به چاپي اثر د لوستونکو مخ ته کېږدي.

د حق لیکنه یې ستره موخه او په هېواد کې د وینا اصل په عمل بدلول یې لویه هیله ده.

کلام

د سپین ځلانده لمر په شان رڼا به راولو
د حق سپېڅلې غیر کې روڼ سبا به راولو
زمونږ د تورې شرنگ به د افق له څوکو واورې
یو ځل بیا د مجنون غیر ته لیرا به راولو
د خولې زاهده بس کره نور گواښونه راته مکره
و دا هسې متقیانو ته تقوا به راولو
مونږ بدې راوهلي دي آرام نه پېژنو
بیا سوله دې فضا ته په نڅا به راولو
دا تل مې چې مزل په ترمو کې وو روان وم
دا د نیمې شپې ډېوې ته و بورا به راولو
فضا به د وحشت تورو بادونونه صفا کړو
شمال به یې د گهیځ ځینې وړیا به راولو
نو مل به راسره د ژوندون لاره کې نومیال وي
اتل د زمانې نن په رښتیا به راولو

چې خپل مې تنگوي نو د بل چا نه څه گيله ده
لمسی چې شو بې لارې د بابا نه څه گيله ده
خواص بيا د نسلونو د نيکه په طرف درومي
نيکه دې گوډاگی وو گرانه تا نه څه گيله ده
منبر مو د جمات له ډېر تبليغه ستړی شوی
چې ته په لاره نه شوې د ملا نه څه گيله ده
مجنون چې د ليلا آرمان تر گوره پورې ويوړ
جفا چې شوله عامه د وفا نه څه گيله ده
تقدير د کائيناناتو د الله په اراده ده
چې نن راحينې درومي د سبا نه څه گيله ده
قاضي په محکمه کې چې د غلا په تور ولاړ وي
خاونده د بې عقله سړي غلا نه څه گيله ده
نن برم د مشرانو د کشرانو سره نشته
هوبنيار چې پرتوگ باسي بې حيا نه څه گيله ده
دستور د زمانې خو نن رښتيا چې بدل شوی
چې چرگه هگی نکرې د سندا څه گيله ده
نن کور په کور اورونه د نفاق هسې بلېږي
چې ورور مو لاس تړي د امريکا نه څه گيله ده
محفل وي د واده واره مشران پکې گډېږي
په نوم د پارلمان داسې شعار نه څه گيله ده
چې آس په منډوي کې د وزې په بيعه پلوري
نومياله دا د وخت داسې سودا نه څه گيله ده

قاري شېرعلي لکنیوال

شېرعلي لکنیوال د عبدالواحد زوی د صوفی لمسی په ۱۳۶۶مريز کال کې د کندوز ولايت د خان آباد ولسوالۍ د آفتاش کلي په يوه دينداره او عالمه کورنۍ کې دې هستۍ ته سترگې غړولي دي.

نوموړی په ۱۳۷۵مريز کال ښوونځۍ کې شامل شو، او په خپل خدای بخښلي استعداد يې په ۱۳۸۴مريز کال کې ښوونځۍ دوره بشپړه کړه. وروسته يې خپل د کلي جوماتونو او گڼو مدرسو کې د زهه کالو مودې لپاره ديني زده کړې ترسره کړې، لکنیوال په ۱۳۹۲مريز کال کې د مرکزي بغلان دارالمعلمين کې نيمه لوړې زده کړې پيل او په کال ۱۳۹۴ کې يې بشپړې کړې.

شېرعلي لکنیوال په ۱۳۸۵مريز کال کې شاعري ته مخه کړه، چې صوفيانه اشعار به يې ليکل، چې اوس هم پرې پايي. نوموړی د مرکزي بغلان او ولايت په کچه د نوموتو نعت خوانانو سر کې راځي، چې ترنم يی د زړه پراسونه ماتوي.

کلاسيک شاعرانو کې يې رحمان بابا او حمزه بابا د خوښې شاعران دي. شېر علي لکنیوال د يو ادب پال ځوان په توگه تل په کور دننه او ولايت څخه بهر ادبي خوځښتونو او بهيرونو کې فعاله ونډه اخيستی، چې په خپل خواږه ترنم يی ادبي بندارونه لا پسې خوندور کړي دي.

سوله، آرامي، د شرعي نظام پايښت، د مسلمه امت بري او يووالي او د اسلام پرمختگ خپل ستر آرمان بولي.

نعت شریف

یم گناهگاره ته خپل در ته مې منې او کنه
پاکه رسوله شفاعت به مې کوې او کنه
یم گنهکار په گناهو کې لتار شوی یمه
پروت ببر سر په ډېرانو کې کبار شوی یمه
درز مه تاله چې په خواکې مې پرېږدې او کنه
یم گناهگاره ته خپل در ته مې منې او کنه
هوا هوس چې د غفلت په خوبو وړی یمه
نفس شیطان میړخمن بند په بند تړلی یمه
توبه اوباسم شي به ماتې زولنې او کنه
یم گناهگاره ته خپل در ته مې منې او کنه
کله چې گرانه مدینې منورې ته درشم
ستا د وصال لپاره ښکلې نظارې ته درشم
هلته به ما کرې جاروکښ د خپل روضې او کنه
یم گناهگاره ته خپل در ته مې منې او کنه
د زړه سکون مې شنې روضې ته په کتوکې رازئ
ستا شین گنبد او منارې ته په کتوکې رازئ
ما لکنوال به کرې ملنگ د دروازې او کنه
یم گناهگاره ته خپل در ته مې منې او کنه

بيلتون دې يم خوړلی اورکې سوزم د هجران
په زړه مې راوړېږي محمد آخر زمان
کوهي د زرخدان کې دی لويديلی يم له سره
يوسف کنعاني غوندي اخسته يمه په سره
دا ستا دې جدايي طاقت می نشته په هيڅ شان
بيلتون دې يم خوړلی اورکې سوزم د هجران
په ورځ کې د جزا يم په گناه داغي داغي
محبوبه رحم وکړه خپر دی ستايم امتي
هيڅ بله چاره نشته په گناه يم پنبېمان
بيلتون دې بم خوړلی اورکې سوزم د هجران
په ورځ کې د محشر به کوي زمونږه شفاعت
مرام لرم آرزو جيبه ستا د شفقت
ډېر سخت سوال ځواب دې هم شته تله د ميزان
بيلتون دې يم خوړلی اورکې سوزم د هجران
در اومې غواړه ربه درته ډېر يم خجالت
لت پت ربه گناه کې يمه تاته ملامت
ما عفوه کړه دوسيه مې ډکه شوې له عصيان
بيلتون دې يم خوړلی اورکې سوزم د هجران
که څه هم ستا په مينه کې ما بولي دهشتگرد
زما عزم پولادي دي لکنوال نه يم نامرد
که سر او تن مې لاړ شي يو مې مهر يو پيمان
بيلتون دې يم خوړلی اورکې سوزم د هجران

ذبیح الله نوري سلېمانخېل

ذبیح الله نوري سلېمانخېل د ارواښاد استاد نور الله نوري سلېمانخېل او د حاجی خان لمسی دی په ۱۳۶۷ لمريز کال پاکستان هېواد کې سترگې نړۍ ته غړولي دي.

نوموړی لومړۍ زده کړې پخپل پلرني ټاټوبي (بغلان قيصرخېلو کلي) کې پیل او په ۱۳۸۸ لمريز کال کې د مرکزي بغلان عالي لېسې څخه په لوړه درجه فارغ شو.

سلېمانخېل په ۱۳۹۲ لمريز کال کې د مرکزي بغلان د کرهڼې او وترنرۍ انستیتوت د اګرانومی په څانګه کې خپلې نیمه زده کړې بشپړې کړې.

نوري سلېمانخېل په ۱۳۸۵ لمريز کال کې شاعري پیل کړه، چې پلار یې ورسره یاد بهیر کې خورا ډېره مرسته کړې. عبدالرحمان بابا، خوشحال خان خټک، احمد شاه بابا، اکرام الدین او مفتون یې د خوښې شاعران دي. په خپله هم د غزل په فورم کې ټولنيز او اخلاقي اشعار لیکي؛ خو لا تر دې دمه کوم چاپي اثر نلري.

نوموړی تل ادبي بهیرونو او مشاعرو کې ونډه اخیستې او ادب پالنه کې یې رغنده رول لوبولی دی.

په گران هېواد کې دایمي سوله راتلل او د هېواد ټولو وگړو ته د تعلیم او حقوقو رسېدل د ذبیح الله نوري سلېمانخېل لوړه هیله ده.

ناکام په مینه کې

څه چې راغلي وي ازل کې بدلېدلې نشي
څه چې لیکلي وي تقدیر کې پاکېدلې نشي
بس دا غم به گالی چې نه یی سر او نه یی بر معلوم دی
زرگی کې بې له دینه بل غم ځایدلې نشي
نورې بې لنډې دي د ژوند شېبې پدې هېواد کې
سوی په اور زرگی په اور کې اوسېدلې نشي
کډه یې بارده له دې ښار نه ځي یو بل مالت ته
د یوه شوم لپاره ټول ښار سوزېدلې نشي
تللی په فکر بس د خیال خپې بې نه خوځوي
بې له توپانه دا خپې هم خوځېدلې نشي
چمن کې واړه بلبلان دي انتظار له وخته!
د گلابي گل ولې خدایه سپرېدلې نشي
عجیبه وخت شو د هر چا زړونه له مینې ډک شول
د معصوم زړه مینه هېڅ زړه کې ځایدلې نشي
ناکام په مینه کې به ځنگه تسل زړه ته ورکړي
بغیر بې یاره دې دنیا کې گرځېدلې نشي
ذبیح الله وایي مېلمه شي مرگی دا به ښه وي
په ژوندانه له خپل جانان نه بېلېدلې نشي

(غم دې راته پاتې ده په گټه کې)

زه دې يم د پاکې مينې لټه کې
ما سره ياري وکړه په پټه کې
ژوند باندې باور نشته پردېس به شم
بيا به گرځې ياره پورته ښکته کې
ستا ياري انگار ده هم سکروټه ده
ما ډېر خوند ليدلی دی سکروټه کې
خدای دې هدايت ورته د ښکلي کړي
څوک چې ريباري کوي غلطه کې
ډېرو دا منلې په يو چا باندې مين يې ته
ځکه د ملا تعويد تړلی دې په مټه کې
ځکه ذبيح الله نورې خوشاله دی
غم دې ورته پاتې دی په گټه کې

شفیق الله احمدزی

شفیق الله احمدزی د معلم حیات الله شرفیار زوی او د حاجي محمد علي لمسی په ۱۳۶۷ لمريز کال د بغلان ولايت مرکزي بغلان کور چنار کلي په يو دينداره او علم دوسته احمدزی کورنۍ کې زېږېدلی دی. احمدزی په ۱۳۷۶ لمريز کال د نوي بغلان لېسه کې شامل او په ۱۳۸۸ لمريز کال کې يې د مزارشريف يو ځایي لېسه کې خپله د ښوونځي دوره بشپړه کړه. نوموړی د شعر سره علاقه او د مينې بلې ډېوې اړ کړ چې په ۱۳۹۴ لمريز کال کې شاعرۍ ته مخه کړي او د غزل په بڼه ښايسته اشعار ليکي. په کلاسيکه دوره کې يې د پښتو ژبې بابا عبدالرحمان مومند او په معاصره دوره کې اور ژبې شاعر مطيع الله تراب يې د خوښې شاعران دي. احمدزی د ادب سره د مينې په پار ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې رغنده ونډه اخلي او د ملگرو په منځ کې زرین نوم برېښي. د هېواد آرامښت، سوله او ځوانانو ته د لوړو زده کړو د زمينې هوارې يې ستره هليه او آرمان ده.

کلام

توره شپه وه تر سبا مې وژړل
ستا تصویر ته تر بېلگا مې وژړل
د خفگان شپه مې په اوبنکو کرله تېره
ستا له دوه سترگو پناه مې وژړل
ستا نبایست مې پېژنده نه یوه شپه کې
تش دیدار ته نا آشنا مې وژړل
د بیلتون چیغې مې پورته شوې د خولې نه
ډېر په کوکو واویلا مې وژړل
ستا جفا و مینتوب شوه را په یاد
ځواني مرگې په وفا مې وژړل
لیونی شو احمدزی ستا په کوڅه کې
ډېر په یاد کې یاره ستا مې وژړل

ولې مې وژنـــــې په ژړا زړگيه
زړه مې بايللى دى په تا زړگيه
پخپل حسن مکره دومره غرور
مشه مين په دلربا زړگيه
ته چې بهر ته رانه لارې گلـــــې
راته رايا د شوه ستا جفا زړگيه
نه دې احوال نه دې پېغام را رسې
رانه خو ورکه شوې ليلا زړگيه
ټوټې ټوټې شولې خپـــــگره زما
ته شوې مين په بې وفا زړگيه
احمدزى بيا کړيږي يار يادوي
شو ليونى دا په صحرا زړگيه

عبدالکریم کبیری

عبدالکریم کبیری فرزند عبدالکبیر در سال ۱۳۶۷ هـ.ش در قریه حفیظ آباد ولایت بغلان در یک خانواده دیندار پا به عرصه وجود نهاده است.

موصوف در سال ۱۳۸۱ هـ. ش وارد مکتب ابتدائیه شد با تکمیل تعلیمات ثانوی در لیسه زراعت ولایت بغلان شامل شده و در سال ۱۳۸۸ هـ. ش از لیسه مذکور فارغ گردید.

کبیری در سال ۱۳۹۵ هـ. ش به فراگیری علوم طبی در یکی از پوهنتون های خصوصی کشور آغاز کرد و تا این دم ادامه میدهد. وی همواره در راستای فرهنگ و ترویج علم تلاش ورزیده، در انجمن های ادبی و پژوهشی در سطح زادگاه خود اشتراک فعال میوزد.

حافظ شیرازی از شاعران قدیم و کاوه جبران از جمله شعرا نسل جوان کبیری بوده که خود نیز در قالب غزل شعر میسراید.

آزادی و آرامش کشور هکذا رو آوردن جوانان به علم و دانش از آرزو های بزرگ موصوف میباشد.

کلام

زنده گي رنگ ديگر دارد و من رنگ ديگر
زنده گي جنگ ديگر دارد و من جنگ ديگر
روزگار دشمن اين جان من است اي مردم
او به دست بيل وتبر دارد و من سنگي ديگر

وطندار روزهايت ساده نيسته
وروزي عيش ونوش باده نيسته
تو گام استوارت رابلند کن
که اينجا انتهاي جاده نيسته

دقيقه با دقيقه جنگ دارد
که ساعت چهره هفت رنگ دارد
شکن اين قاب ساعت رابه سنگي
که ازجنگ و جفا فرهنگ دارد

محمد کریم ادیب

محمد کریم ادیب ایاس د عبدالغیاث زوی د ایاس الدین لمسی دی، لقب یې ادیب او ایاس تخلص کوي، چې د خلکو تر منځ په استاد ادیب او ابو عبدالله بغلاني سره شهرت لري، په ۱۳۶۹ لمريز کال کې د مرکزي بغلان نوی ښار یوې بې وزله او دینداره کورنۍ کې زېږېدلی دی له پلاره تاجک او د مور په پښتون ده.

استاد ادیب په ۱۳۷۵ لمريز کال کې د نوي بغلان ښوونځي کې شامل او په ۱۳۸۷ لمريز کال کې یادې لېسې څخه په لوړه درجه د (۹۹.۷۶٪) سلنې نمره سره د فراغت سند ترلاسه کړ. په کال ۱۳۸۷ کې نوموړي د کانکور ازموینې له لارې د ننگرهار پوهنتون شرعیاتو پوهنځي ته لاره پیدا کړه او په ۱۳۹۲ لمريز کال په یادې پوهنځي کې یې خپلې لوړې زده کړې بشپړې کړې.

استاد ادیب د ماسټري ازموینې له لارې په ۱۳۹۲ لمريز کال د ننگرهار پوهنتون د شرعیاتو پوهنځي د فقه او قانون څانګه کې ماسټري دورې ته بریالی شو او خپله لومړۍ ماسټري یې ۱۳۹۴ لمريز کال کې یاد پوهنتون څخه تر لاسه کړه.

استاد ادیب په خپل ځانګړي خدای ورکړې استعداد سره په اسلامي زده کړو کې لوی لاس لري او همدا رنگه د خطاطي او ښایسته لیک استعداد سره د استادي د کمال درجي ته رسیدلی دی. استاد ادیب خپل د بریالیتوب او پوهې ستر لامل د خپل ولس علماو، د لېسې او پوهنتون د

استادانو اخلاص او هڅې، او په ځانگړي ډول د خپل لوی استاد او جيد عالم مولوي سبزو محمد رسولي (مولوي پنجشېري) د شاگردۍ مجالسه بولي، چې د نوموړي تر ښوونې او روزنې لاندې يې د قرآن العظیم الشان ترجمه او لنډ تفسیر زده کړې ترسره کړي.

استاد ادیب په ۱۳۸۲ کال کې کله چې د ښوونځۍ زده کونکی وه د لویو لویو شاعرانو د کارنامو د مطالعې او شعري ذوق په لرولو سره شاعرۍ ته مخه کړه چې اوس مهال په دوه ژبو (پښتو او دري) علمي او اخلاقي اشعار ليکي.

استاد ادیب په خپل قول سره چې د خوښې شاعران يې پښتو ژبه کې عبدالرحمان بابا، حمزه بابا، گل پاچا الفت او ملنگ جان، همدارنگه دري ژبه کې مولانا جلال الدين بلخي، مصلح الدين شيرازي، بيدل دهلوي او اقبال لاهوري دي.

استاد ادیب د ښوونځي دورې څخه تر پوهنتون او اوس مهاله په علمي ادبي او دعوتي فعاليتونو بوخت دی، چې بيلگې يې د ادیب فرهنگي کانون جوړښت، بغلان غږ مجله، شريعت مجله، فهم الاسلام مدرسې تاسيس ډول ډول فرهنگي او پوهنيز کنفراسونه، علمي او ادبي مجلسونو جوړونه او همدارنگه د ۳۴ دورو څخه د پاسه په بېلابېلو لکه خطاطي، اسلام پېژندنه او د بيان فن څانگو کې زده کونکي روزلي او فارغ کړي دي.

ياده دې وي چې استاد ادیب يو له تکړه او نوښتگرو ليکوالانو څخه شمېرل کېږي، چې تر دا مهال يې (۲۵) ټوکه ليکلي او ژباړلي کتابونه چاپ شوي او (۳۲) ټوکه کتابونه يې په بېلابېلو څانگو کې ليکلي چې لا تراوسه يې چاپ ته ندي سپارلي، که رب رضا وي ډېر ژر به يو په بل پسې له چاپه راووځي او دا بهير به لا گړندي او پياوړي دوام مومي. نوموړی تر دې دمه د هېواد په مختلفو پوهنتونونو کې د استادۍ مقدسه دنده ترسره کړې او اوس مهال د (خانه نور او جهان) پوهنتونونو کې په تدريس بوخت دی.

لا به ډېر گلونه وشي په کرکر کې د مرکزي بغلان د شاعرانو ادبي تذکره- لومړی ټوک

استاد ادیب د یو ځوان شاعر او لیکوال په توګه د اسلامي نظام اعاده، قیام او ساتنه یې تر ټولو لوړه هیله ده، څو مسلمانان د ملت څخه بهر او امت شي او د یو اسلامي سپېڅلي چتر لاندې ژوند وکړي.

حمد

بنام ذات پاک کبریائی	مرا از خاک ناچیز داد صفائی
خلاق این زمین و آسمانست	به یکتائی وجودش هر زمانست
بود مالک و قادر هم توانا	روف و رازق و اعلی و دانا
زنیستی هست بنموداین خلائق	به انسان انس داد و هم علائق
ندارد مثل ومانند بی نذیراست	به کار بنده ها هر دم خبیر است
به امر او شود هر کار دنیا	کلام اوست مرا به ز کیمیا

بود مشغول حمد او هر آنچه
ز بحر و بر که مسئول ان بدانچه
برای رهنمود انس هم جان
فرستاد از نبیان و رسولان
اساس جنت و دوزخ بنا کرد
منافق و مسلمان را جدا کرد
هدایت میشود آنرا که خواهد
نخواهد چون ابو جهلان بماند
قلمها خشک شود و صفش نشاید
مگر یک باب علم او گشاید
ادیب قاصر بود از وصف رحمان
فقط اقرار نما ایمان و ایمان

سپېڅلی دې قرآن دی پاکه ربه
ضرورت د هر انسان دی پاکه ربه
دواړو کونو کې ډالی د نیکبختي دی
د باطل او حق فرقان دی پاکه ربه

په هر حال کې تل د علم طلبگار شه
دا د نفس له خواهشاتو نه بېزار شه
مخترع به درنه جوړ شي مکشف شې
يو شرط ومنه له نن نه لاس پکار شه

قوي ذهن او دماغ نه حاصلېږي
چې گناه ته څوک هر کله روانېږي
تورې ورپېڅې د لمر رڼا فنا کا
کله هم نور او ظلمت نه جمع کېږي

سید اسد الله غالب

سید اسدالله غالب فرزند سید جان (مبین) نوه سید عبدالمهیمین در سال ۱۳۶۹ هـ. ش برج جوزا مکان کارته مامورین، ولسوالی بغلان مرکزی ولایت بغلان در یک خانواده اهل علم، فرهنگ و معنوی متولد گردیده و متعلق به خانواده اطهر سادات میباشد.

غالب در سال ۱۳۷۶ هـ. ش وارد لیسه نوی بغلان گردید و در سال ۱۳۸۷ هـ. ش موفقانه دوره مکتب خویش را به اتمام رسانید، متعاقباً با سپری نموده امتحان کانکور در سال ۱۳۸۹ هـ. ش به پوهنځی ادبیات پوهنتون ولایت تخار راه یافت و در سال ۱۳۹۲ هـ. ش سند فراغت خویش را بدست آورد. همچنان نامبرده دروس شرعی و ادبی را نزد والد بزرگش که از جمله شاعران و فاضلان دوران خود فرا گرفته است.

غالب بدون مقدمه و زمینه به شاعری رو آورده و در سال ۱۳۸۳ هـ. ش زمانی که متعلم بود نخستین شعر زندگی اش را سراید و الحال در سبک غزل و آزاد شعر میسراید.

مرحوم خیرالدین ناله، سید محسن خاکی، حمیدجنون از جمله شاعران جوان و حافظ شیرازی، سعدی شیرازی و مولانا جلالدین محمد بلخی از جمله شاعران کلاسیک و دلخواه غالب میباشد.

لا به دېر گلونه وشي په کرکر کې د مرکزي بغلان د شاعرانو ادبي تذکره-لومړی ټوک

موصوف در انجمن های ادبی، و برگزاری محافل ادبی سهم بارز داشته تا اکنون چهار اثر ادبی ناچاپ دارد که عنقریب اقبال چاپ خواهند یافت.

آراستگی با زیور علم هم میهنان، و خدمت به خلق الله از آرزو های والای سید اسد الله غالب میباشد.

کلام

انبار غم ز خاطر ما شستشو نشد
یک بار بر طرف غمی بغض از گلو نشد
بیرنگ و رونق از دلی رنگین زمانه رفت
بیچاره دل که باخته یی رنگ و بو نشد
عشق آمدو کشید ز خاکم به خاک زد
در این مقام دبدبه یی آبرو نشد
چشم و زبان بسته و دستم به بند کرد
عقلم ربود و دغدغه یی جستجو نشد
گفتا پذیر خوب و خرابم خراب شو
ما را زبان و مرحله یی گفتگو نشد
این عشق چیست؟ کیست، بگوید به من چرا
کار عدو نموده و نامش عدو نشد
بیچاره ام به چاره یی این دست انقلاب
جز جور او که چیز دگر آرزو نشد

آه بر دل به در شهر تمنا نرسید
شام ما را چه شد اینجا که به فردا نرسید
بی خبر مانده ملکیم که مهتاب آنجاست
چه خبر هاست در آنجا که دل آنجا نرسید
صاحب زهد نا انیجاست برو ای زاهد
هوش دور است از آن خانه که صهبا نرسید
کوتاه از بی خبری های مداوم حقا
دست تقواست که بر دسته پروا نرسید
کس چه دانست در این شهر که هیچ امردگر
که به خاک در خلوتگه بر نا نرسید
مستحق نیست مگر خانه خرابان یا رب
موقع وصل چورا دیده بینا نرسید
غالباً سخت خزان خورده نگر باغ سخن
مگرات هیچ شبی شبنم معنا نرسید

احمد جاويد حكيمي

احمد جاويد حكيمي فرزند عبدالحكيم نوه پاينده محمد در سال ۱۳۶۹هـ.ش برج قوس يوم دوشنبه در يك خانواده متدين متعلق به فاميل حكيمي از عدم پا به هستي نهاد.

موصوف در سال ۱۳۷۸هـ.ش شامل ليسۀ نوي بغلان شد و در سال ۱۳۹۰هـ.ش از ليسۀ مذکور موفقانه فارغ گرديد. حكيمي در سال ۱۳۸۹هـ.ش آغاز به سرودن شعر كرد، درد وطن و علاقمندی شخصی اش را بزرگترین علل شاعری خویش ميداند.

عبدالقهار عاصی، عفيف باختری، و سمیع حامد از شاعران جوان مورد علاقه وی، هكذا مولانای بلخ و بيدل دهلوی از شاعران مورد پسند در دوره کلاسیک احمد جاويد حكيمي میباشد.

از انجائیکه جاويد حكيمي شخص پرتلاش در عرصه ترقی فرهنگ به سطح زاده گاه خود پنداشته میشود از نعمت خوش ترنم نیز برخوردار است که به شهرتش افزوده است. حكيمي در فعالیت های ادبی و رسانه ئی نیز سهم برارنده دارد.

آرامی کشور و پیروزی اسلام از آرزو های والای حكيمي بوده، یکپارچگی و همدلی را از آرمان های بلند خود قلمداد میکند.

کلام

طلاطم های امواج غرورت
کشد صد ها دلی را در حضورت
بپوشم واسکت، پر بمب دریغا
کفن پوشم که تا گردد سرورت
من و دیوانه گی و هر بیابان
تو مست هستی این عمرم قصورت
حکیمی را گریستن پیشه داد آن
کلام خشک و تلخ و تیز و شورت
مه و خورشید، هفت باب بهشتی
خجل پیش دو چشم فلکلورت
ر بوده این و آن زنده گی ام
دو پلک ناگهانی چکه چورت

دنیای عجیب بود، در پیچ و خم انگور
در حین سفر دیدم صد ها ورقی منظور
نی سردی و نی گرمی یک بزم عروسانه
یک محفل و پاکوبی مضمون همه معمور
نی ابر هوا خیره نی دامن کس چیره
هر که به هیاهو مست، رقصان عجا مسرور
سه ساقی و بی حد جام کار همه در اتمام
بر دوش حکیمی جام عطر کفنش کافور
این زایه چرا حی شد این میوه چرا می شد
در خانه یی تار و سرد در خون تپیدن مجبور

ناصر سروري

ناصر سروري د محمد عثمان زوی د حاجی عبدالرحیم لمسی په ۱۳۷۱ لمريز کال د بغلان ولايت يو دينداره او علم دوسته کورنۍ کې له عدم څخه د هستۍ پر ځمکه پښه کېښوه .

سروري د اووه کالو وه چې د بغلان ولايت نوي بغلان عالي لېسه کې شامل شو او په ۱۳۹۱ لمريز کال کې د ياد ښوونځي څخه په لوړه درجه فراغت سند واخيست. وروسته د بغلان ولايت انستيتوت د حسابداري په څانگه کې خپلې نيمه لوړې زده کړې بشپړې کړې. ژوند شته ناخوالو يې وطن کې د پايښت بخت ورنکړ او پر دېسې يې ور په برخه کړه چې اوس مهال له اوو غرونو او سمندرونو هاخوا د فرانسې هېواد کې د جلا وطنۍ شپې او ورځې تېروي.

ماشومتوب څخه يې شعري ذوق، سولې او د مينې تنده، سروري شاعري ته اړ کړ او په ۱۳۸۷ لمريز کال کې يې خپل لومړی شعر د کاغذ پر مخ وليکه. د غزل په فورم ښايسته کلام سروري د شهرت ستوري لا ځلانده کړي، د کلاسيکه دورې واړه شاعران يې د خوښې او حساب شاعران بولي.

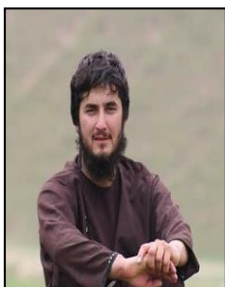
نوموړي خپل ټاټوبي کې تل ادبي خوځښتونو او بهيرونو کې رغنده ونډه اخيستې، ناصر سروري درې چاپ شوي آثار لري، او غواړي د ژوند شعري کلام يې د دېوان په توگه راوښاري.

سروري د مينې، سولې او زده کړې تېری دی، چې ټوله شاعري په همدغه ستر او مقدس آرمان را څرخېږي.

کلام

ژوند زما گلزار کړه وايي سمه ده
ما خمار خمار کړه وايي سمه ده
ما نور د تيارو نه لري لري کړه
شپه راته سهار کړه وايي سمه ده
زه ورته له مينې داسې واييمه
خان راته په قار کړه وايي سمه ده
زه به دې هم ټول عمر نازونه وړم
ما د غاړې هار کړه وايي سمه ده
پرېرېده چې ټول عمر درته گورمه
لې شانتې سينگار کړه وايي سمه ده

کتابونه وپـشل کېږي قلمـونه وپـشل کېږي
نفرتونه قتل کېږي چې گلـونه وپـشل کېږي
ددې چم ملا ته گوره تعویذونه هر وخت لیکي
ددې چم ملا د لاس ټول تعویذونه وپـشل کېږي
دلته څوک دي چې ورک شوي هرې خوا کېږي پوښتنه
دغه نوم چې رایادېږي تصـویرونه وپـشل کېږي
دا زما ماشوم زړگی خو په خبرو نه پوهېږي
زما زړه نه ټول وجود ته ستا یادونه وپـشل کېږي
دې سپرلي سپرلي موسم کې ښکلا گانې یو په سل شي
په دې دښتو او په غرو کې دا رنگونه وپـشل کېږي
زه باور لـرم ناصره دا هېواد به ابادېږي
بیا به خامخا ناصره الغـتـونه وپـشل کېږي

عبدالمتین شورش

عبدالمتین شورش فرزند محمد عوض در سال ۱۳۷۳ خورشیدی در شهر کراچی کشور پاکستان در یک خانواده دیندوست متولد گردیده. شورش در سال ۱۳۸۲ خورشیدی وارد لیسه عالی مرکز بغلان شده و در سال ۱۳۹۳ خورشیدی از لیسه مذکور موفقانه فارغ گردید. نامبرده با سپری نمودن آزمون کانکور به پوهنځی زبان و ادبیات دری پوهنتون ولایت بغلان راه یافت که فعلاً سرگرم فراگیری علوم ادبی در این بخش میباشد.

شورش با علاقه که نسبت به ادبیات و شعر دارد در فعالیت های ادبی و همایش های فرهنگی اشتراک میورزد و خود نیز در قالب غزل و دو بیتی شعر میسراید. حافظ شیرازی و مولانا جلال الدین محمد بلخی از شاعران کلاسیک همچنان کاوه جبران، فاضل نظری و شریف سعیدی از شعرا نسل جوان از جمله شاعران مورد پسند شورش است. آزادی فکری اسلامی، آرامی کشور و آبیاری قلوب جوانان مسلمان به عقاید مقدس اسلامی از آرزو های بزرگ عبدالمتین شورش میباشد.

کلام

انگار فرصت است که ایمان بیاورید
از دوش خسته اسلحه پایان بیاورید
آتش زدید جنگل انبوه را کمی
مقدار زره قطره ای باران بیاورید
برنونهال های که اصلا برهنه اند
ازباغ و برگ فیض و بهاران بیاورید
ای باد ها تحمل خاموشی تا چه حد
شور آفریده شورش و طوفان بیاورید
آنقدر خسته کن شده دنیا از این به بعد
بر این قتال نقطه پایان بیاورید

در پيش من نشته و گيتار می زنی
با پنجه های خسته و بیمار می زنی
در فکر تو که خاطر من شاد می شود
قمچین به روی زخم جریدار می زنی
در جمع سردمان خواص با کدام چشم
لاف جوان مرد و ایثار می زنی
ای مرگ! نعش خیس مرا تا کجا بگو
بر روی شانه های خودم بار می زنی
نستالینم! ضمیر تو خون خواربست و بس
روح مرا به پیکر من دار می زنی

نورگل اندروال

نورگل اندروال د عبدالمنان اندروال زوی او د فضل الحق اندروال لمسی دی چې د ۱۳۷۴ لمريز کال د بغلان ولايت د مرکزي بغلان ولسوالۍ د خواجه خان بابا په يوه فرهنگي او دينداره کورنۍ کې نړۍ ته سترگې غړولي.

اندروال په ۱۳۹۰ لمريز کال کې د مرکزي بغلان له عالي لېسې څخه فارغ او خپلې نيمه لوړې زده کړې يې د مرکزي بغلان انستيتوت د ادارې او مديريت په څانگه کې بشپړې او په ۱۳۹۱ لمريز کال کې ترې فارغ شو.

اندروال د اقتصادي ستونزو د مخ کېدو سره سره په ۱۳۹۶ لمريز کال کې تر خورا زيات ځنډ وروسته يو وار بيا د کانکور آزمويڼه ورکړه او د خپلې خوښې پوهنځي (د ژبو او ادبياتو پوهنځي پښتو څانگې) ته بريالی شو او اوس هلته په زده کړو بوخت دی.

اندروال په ۱۳۸۹ لمريز کال کې شعر ليکلو ته مخه کړې او شاعرۍ ته د مخې کېدو لامل يې اندروال د زمانې د تاراک او ورسره د مبارزې تر څنگ په هېواد او ټولنو کې ستونزې ، نادودې او شته بدبختۍ په گوته کوي چې رنځ ترې وړی او اړ شو، ترڅو خپل احساسات د قلم په څوکه منظوم کړي او دغه درد ته انعکاس ورکړي.

لا به ډېر گلونه وشي په کرکر کې د مرکزي بغلان د شاعرانو ادبي تذکره-لومړی ټوک

اندرېوال ډېر شعرونه د غزل په فورم کې دي او په پخوانيو شاعرانو کې يې د خوشحال خان خټک او حمزه بابا او په اوسنيو شاعرانو کې يې د عبدالستار سعادت او شهنواز باقر شاعري خوښه ده.

نورگل اندرېوال خپل ټاټوبي گڼو ادبي خوځښتونو او فرهنگي غونډو کې رښه ونډه اخلي او د ادب پالو په کتار کې ولاړ دی، تردې دمه د نورگل اندرېوال يوه شعري ټولگه (د کلي ژوند) په نوم چاپ او تر لوستونکو رسيدلي.

د اندرېوال ستر آرمان په هېواد کې جگړې حل او د پښتو ژبې د بډايه والې تر څنگ دفتري کېدل دي.

پيغام يې نوي نسل ته دادی چې خپلې ژبې او فرهنگ ته د کار تر څنگ گڼ ادبي او هنري اثار له نورو ژبو راوژباړي تر څنگ پښتو ژبه لکه نورې ژبې بډايه شي .

کلام

چې ترمو اوښکو مې په هر حال کې یاري کړې ده
د عشق حرم کې مې د خپل زړه بنده گي کړې ده
لېونۍ هڅه نوره څنگه وي په نیت د وصال
په خوب او خیال کې مې ستا هر وخت ریباري کړې ده
ښکاري چې روح له تانه نه وړي هېڅ د مرگ ملکې
کنه څو ځلې ما په تا انتحاري کړې ده
غېر کې مې ونېسه مړ کېرم بې د عشق له نمه
ما لکه ژبه په خولگۍ کې زنده گي کړې ده
شیخي منمه په مستي کې د ژوند برم سره
کنه کعبه کې خو هر چا مسلماني کړې ده
چې مست، څمار او له شور ډک گرځم د مینې مین
لکه پېزوان مې په سـرو مینه کې خاني کړې ده
هاغه به اوس هم لیکي لاس باندي نامه د نورو
خو اندروال یې په نوم لاهم شاعري کړې ده

بې حد ظلم ستم دې په زړه مات کړم زمانې
حالاتو ته دې پاتې جوړ مېرات کړم زمانې
د ژوند په کړلیچو کې د بریا تر بریده تلمه
ناکام دې د وختونو په خپل ذات کړم زمانې
بې ځکه مې څه غواړي او یو څه ځي رانه لرې
هېواد ته دې تور زهر بل ته شات کړم زمانې
زما د سپېڅلتیا او تقدس حد ته خو گوره
په خاوره د یهود ژوند د جومات کړم زمانې
په موټي موټي خاوره ددې ملک له سره تېر شوم
شهېد دې د ښارو د چم وفات کړم زمانې
راتویه شومه اوښکه وم د مخ له آسمانونو
لېدو ته دې د څو مینو قات کړم زمانې
چې هر سړی تر وسي راکې خپلې گټې گوري
په شان دې د ټاکنو ستر پسات کړم زمانې
خوړو د خواخوږیو سره تلم پیوند کېدومه
راجور شومه غزل ټول خیالات کړم زمانې
راځي چې ټول مې لولي اندرواله سم په مینه
زه کور د پوهي فکر ادبیات کړم زمانې

عبدالمبین صافی

عبدالمبین صافی د الحاج غلام محمد زوی او د ملا محسن لمسی په ۱۳۷۵ لمریز کال بغلان ولایت، مرکزي بغلان د قاضي کلي په یوه دینداره او مجاهده کورنۍ کې سترگی فاني نړۍ ته غړولي دي. نوموړی په ۱۳۸۰ لمریز کال د خواجه خان بابا منځني ښونځۍ کې خپلې لومړنۍ زده کړې پیل او په ۱۳۹۱ لمریز کال کې د سمنگانو ولایت ائینچې ښونځۍ څخه فارغ شو.

صافي د کانکور آزمويڼې له لارې د سمنگانو پوهنتون کرهڼۍ پوهنځۍ ته لار پیدا کړه او په ۱۳۹۵ لمریز کال کې یې له دغه پوهنځۍ څخه د لوړو زده کړو فراغت پاڼه ترلاسه کړه.

په کال ۱۳۹۴ لمریز کې ادب او شعر سره بې ساري علاقې دې ته اړ کړ ترڅو خپله هم شعر ولیکي او د شعر په ژانر کې اخلاقي اشعار لیکي. کلاسیکه دوره کې یې رحمان بابا، حافظ شېرازی او په معاصره دوره کې شهروز باقر، مطیع الله تراب، بخت زاده دانش او عبدالله تنها یې د خوښې شاعران دي.

ادبي خوځښتونو او فرهنګي غونډو کې رغنده برخه اخلي او خپل ټاټوبي کې د ادب پاله ځوانانو څخه شمېرل کېږي، لا تر اوسه دوه ناچاپ شوي اثارونه (د ډېوې رڼا او ورک اتلان) او ورسره پښتو ژبې ته کتابونو ژباړې هم لری چې نږدې موده کې به چاپ ته وسپارل شي. آزاد افغانستان کې سوله،

لا به ڊپر گلونه وشي په کرکر کې د مرکزي بغلان د شاعرانو ادبي تذکره- لومړی ټوک

آرامي او اسلامي نظام يې ستر آرمان، خپل ټاټوبي او هېواد کې ځوان نسل په ادبي او فرهنگي جامو کې رانغښتل يې لويه هيله ده.

کلام

گله ته چې پروا کوې د خلکو
زنده گي به په رضا کوې د خلکو
د خيال حلقه دې ځان سره سمبال کا
په سر کې چې سودا کوې د خلکو
مختگ کېسه بيا هسې معما ده
په لاره کې ندا کوې د خلکو
د غزل توري دې اور ته ورپسې کا
چې په مدخ کې صبا کوې د خلکو

يو څوک زما يادېږي په يو چا پسې خفه يم
په خپل ځان کې ورک شوی په سبا پسې خفه يم
سترگو کنج نه مې بهېږي بد الفاظو نړۍ اوښکې
رومال پسې گرځيږمه په تا پسې خفه يم
نشه يمه په خوا دې سرابونو روان شوی
په نشت منزل کې گرځمه آشنا پسې خفه يم
نيمگړې پاتې شوی مکمل نه يم له هجره
يو زړه مې راسره ده خپلې ساه پسې خفه يم
آهونو په سختۍ کې زما روح دی آزار کړی
په ښار د درملو کې دعا پسې خفه يم
گيلې مې دې تقدير له تانه هېڅ نکړم زړگيه
انقلاب د غټو سترگو معما پسې خفه يم

رحمت الله قريشي

رحمت الله قريشي فرزند عبدالعزيز قريشي، در سال ۱۳۷۶ هـ.ش در يك خانواده علم دوست در قريه امام قتيبه (ج) بغلان مرکزی متولد گرديده.

قريشي در سال ۱۳۸۴ هـ.ش مکتب را آغاز و در سال ۱۳۹۶ هـ.ش در لېسه عالی بغلان مرکزی به اتمام رسانيد. بعد از سپري نمودن آزمون کانکور به پوهنځی زراعت ولايت بغلان راه يافت. و در حال حاضر مصروف فراگيري دروس در رشته مذکور ميباشد.

موصوف نظر به عشق و علاقه که با فرهنگ و ادب داشت، در سال ۱۳۹۰ آغاز به شاعري کرد، در قالب های غزل، رباعي، و دوبيتي شعر می سرايد. قريشي در سطح بغلان مرکزی در انجمن های ادبي و همایش های فرهنگي اشتراک می ورزد، نامبرده اثر مجموعه شعري اش را بنام (يك پرنده در قفس) به چاپ رسانيده است.

مولانا، رحمان بابا از شاعران کلاسيک مورد پسند قريشي بوده، صلح و امنيت سراسري در کشور و رو آوردن جوانان به دروس از آرزو های بزرگ رحمت الله قريشي ميباشد.

کلام

بی شکایت میروم ای یار دیگر نیستم
عاشق پاره یخن انگار دیگر نیستم
پنجره هم شاهد حال از سرود اشکها
پا به پای صوت یک گیتار دیگر نیستم
نعره ها سر میدهم تا پشت بام تان عزیز
جز فدای وصلت دیدار دیگر نیستم
دامن اشکم خرامان می سرود این کوچه را
لایق این خیزش اشعار دیگر نیستم

در خون خود هزار تبیدم نیامدی
آخر به حال مرگ رسیدم نیامدی
آمد نسیم و گفت نیاید نگار تو
هر چی که گفت و من نشنیدم نیامدی
شب تا سحر به یاد رخت گریه میکنم
از هجر تو چه ها که ندیدم نیامدی
کندم امید خویش ز اقوال دیگران
در گوشه ای نشسته رمیدم نیامدی

عبدالقيوم طاهري

عبدالقيوم طاهري فرزند عبدالغيور نيازيك و نوه محمد طاهر بوده،
وى در سال ۱۳۷۶ خورشيدى در ولايت بغلان متولد گرديده.
طاهري در سال ۱۳۸۳ خورشيدى وارد ليسه نوى بغلان مركزى گرديد، در
سال ۱۳۹۳ خورشيدى موفقانه از ليسه مذکور فارغ شد.
نامبرده در سال ۱۳۹۴ خورشيدى غرض تحصيلات عالي وارد پوهنځى طب
پوهنتون خصوصى تركستان شد، و تا اينك به ادامه يى تحصيلات خویش
مى پردازد.
احساس، خيال و عشق وى سبب شد كه در سال ۱۳۹۳ خورشيدى به
شاعري رو بياورد. وى به سبك شعري معاصر شعر مى سرايد.
مولانا جلال الدين محمد بلخي، حافظ، بيدل، وحشى بافقى از شاعران دوره
يى كلاسيك، رضا محمدي، عبدالسميع حامد، عاطف كابلين، اسحاق
ساقبي از جمله شاعران جوان مورد علاقه يى طاهري ميباشد.
طاهري در همائش و انجمن هاى ادبي سهم فعال داشته و خواهان ترقي
فرهنگ و ادب ميباشد. تا الحال دو اثر چاپي دارد.
شاعر و نويسينده بودن مطرح در سطح كشور و جهان از آرزو هاى بزرگ و
ايجاد انجمن ها و جشنواره هاى ادبي در سطح افغانستان از آرزو
عبدالقيوم طاهري ميباشد.

کلام

مادر نشد برای شب ات نان بیاورم
یا که به رنج و درد تو پایان بیاورم
در شهر کفش پای خودم را فروختم
تا چادرت برای زمستان بیاورم
هر صبح کوچه ها به سرم خنده می کند
وقتی که شام را به تو حیران بیاورم
هرگز نشد شبی به حضورت سخن زخم
یا بر لبان خشک تو من جان بیاورم
مادر خلاصه هیچ نشد مزد دست من
تا دسته ی ز سنبل و ریحان بیاورم
حالا مرا ببخش دگر چاره ام نبود
رفتم دواى درد پریشان بیاورم
رفتم به قسم روز اول از همه جهان
یک کشوری بنام خراسان بیاورم
پسوند کافری همه ناحق به من زدند
رفتم که تا نشانه ی ایمان بیاورم
دیدم که هیچ کس به غم من نبود غم
اینجا نشد که طلعت انسان بیاورم

این زندگی فقط غزلی روی باد بود
در کوچه های دل که شبی اعتماد بود
غیر از غمش که هیچ ندارد به من روا
نفرین به این دلی که همیشه نماد بود
تنها شبی عبور نکردی ازین دیار
دستم به ماشه در دو رخ امتداد بود
می خواستم اگر به کسی حرف می زدم
این جا نفر به مثل شما ها زیاد بود
هر صبح زود می آمدم شهر پیش تو
بر بوی دامن ات که مرا اعتیاد بود

فضل الرحمن سیرت

فضل الرحمن سیرت د محمد ظریف زوی د میرزا میر لمسی دی، په ۱۳۷۶ لمریز کال کې د پاکستان هېواد کراچې ښار سهراب گوډ سیمه کې زېږېدلی، چې د غلېزیو قوم پورې تړاو لري، اوس مهال د بغلان ولایت ډنډ شهاب الدین سیمه کې مېشت دی.

نوموړی په ۱۳۸۱ لمریز کال کې لومړني زده کړې د تور شهید منځنۍ ښوونځي کې پیل او په ۱۳۹۳ لمریز کال یې د کریم شهید لېسه کې خپله ښوونځۍ دوره بشپړه کړه.

سیرت په ۱۳۹۴ لمریز کال کې یې بغلان پوهنتون د ادبیاتو او بشري علومو پوهنځي ته لار پیدا کړه، او په کال ۱۳۹۷ لمریز کې لوړې زده کړې ددغه پوهنځي د پښتو ژبې او ادب په څانګه کې پای ته ورسولې.

د ښوونځۍ مهاله یې د شعر سره ذوق لاره؛ خو د مینې ټال کې ځنګیدلو یې اړ کړ چې شاعرۍ ته مخه کړي او په کال ۱۳۹۲ لمریز کې یې خپل لومړی شعر ولیکه. سیرت غزل په فورم کې شاعري کوي. لا تر اوسه کوم چاپي اثر نلري؛ خو یو اثر یې چاپ ته د جوګه کېدو په حال ده.

پښتو ادب کې یې ټول شاعران خوښ دي؛ خو کاظم خان شیدا، او پیر محمد کاروان یې تر ټولو د خوښې شاعران بولي.

سیرت په ادبي خوځښتونو او بهیرونو کې تل رغنده برخه اخلي، عصري ټکنالوژۍ څخه د ځوانانو سمه ګټه اخیستنه یې ځوان نسل ته پیغام ده.

کلام

د زړه د سهـارونو گل غوټۍ وه لرې لاره
د پرځې خاموشۍ کې لیونۍ وه لرې لاره
د روح دې اهتزاز هرې نخا کې گډېدله
پرهر پرهر وجود کې مې سلگۍ وه لرې لاره
د حسن په گرېوان کې سمندر څپې وهلې
د سترگو په صحرا کې یې ږلۍ وه لرې لاره
همدغه یې ویل چې یاره ستا هېرول گران دي
شېبه شېبه یاری کې بغلانی وه لرې لاره
سیرت ورته د مینې کربلا یوه نغمه کړه
د زړه په دهلبزو کې مې جنۍ وه لرې لاره

یواځې نه یمه خپل ځان کې مې بل ځان لېدلی
بی خوده گرځم ستا لېدو کې مې تاوان لېدلی
د زړه خېمه مې ستا د شونډو غورپ و یچاره کړله
په هر یو غورپ مې د غزل غوندې جانان لېدلی
لکه د سولې تېری گرځم تاپسې در په در
دغه آرمان کې مې د هر افغان ارمان لېدلی
ومه روان یو لاروي راته اواز وکړلو
د سولې تېریه! ما د سولې لوی کاروان لېدلی
یوه شاعره راته خیال کې غزلونه لیکي
په هر غزل کې مې د خپل زړگې درمان لېدلی
د زړه جهیل کې مې د مینې کلیسا جوړوي
ما په چوونغر کې د الفت یو ثنا خوان لېدلی
سیرت بې وسه دی څه نه وایي تیارو کې اوسي
د تېر شوې وخت کې خپل ژوندون مې وران لېدلی

سميع الله دولت زی

سميع الله دولت زی د نور احمد زوی د گل علم لمسی په ۱۳۷۷لمريز کال کې د بغلان ولايت مرکزي بغلان ښار کې زېږېدلی دی، چې د دولت زیو علي شېرخېل کورنۍ پورې تړاو لري.

دولت زی په ۱۳۸۲ لمريز کال کې د مرکزي بغلان عالی لېسه کې شامل او په کال ۱۳۹۴ لمريز کې يې له يادې لېسې څخه د فراغت سند تر لاسه کړ. په ۱۳۹۴لمريز کال کې د کانکور آزمويڼې له لارې د کندهار ولايت د ژبو او ادبياتو پوهنځي ته بريالی شو چې اوس مهال ياد پوهنځی کې زده کړې ترسره کوي.

په کال ۱۳۹۳ لمريز کې يې شاعري پيل کړې او د غزل په فورم کې شعر ليکي.

پخوانيو شاعرانو کې عبدالحميد مومند او په معاصره شاعرانو کې يې عبدالباري جهاني د خوښې شاعران دي.

دولت زی ادبي خوځښتونه کې ونډه اخلي او پخپله د ادبي څانگو کارکونکی ده او همدارنگه ځينو ويب سايټو کې ليکوالي هم کوي.

د ځوان نسل احساسات او ذهني ادراک راوښنول او همدارنگه هغوی کې د مسؤليتونو ځواک راژوندي کول يې ستره هيله ده.

کلام

ته وايې پيسې دې وي د تورې تورې شرنګ دې وي
زه وایم قلم دې وي د وچې ډوډۍ ټنگ دې وي
ته وايې محتاج دې وي په هر کلي کې جنگ دې وي
زه وایم مينه دې وي شور دې وي غورځنگ دې وي
ته وايې ټوپک دې وي ټوپک په خوله کې کړنگ دې وي
زه وایم چې سوله دې وي ژوند دې وي پالنگ دې وي
ته وايې چې شمعي سره شاوخوا رڼا دې وي
زه وایم چې گل دې وي بورا دې وي پتنگ دې وي
ته وايې چې خان دې وي غريب دې وي نيرنگ دې وي
زه وایم چې ټول دې سره وروڼه په يو رنگ دې وي
ته وايې خټگر دې وي دهقان دې وي کولنگ دې وي
زه وایم سمېع دې وي دده د قلم رنگ دې وي

کور په کور زړگی پرهر درپسې گرځم
له پخوا نه اوس بهتر در پسې گرځم
زما زړه پیوندول څه آسانه نه دي
خو بیا هم اوتر اوتر درپسې گرځم
تور نقاب له مخې لرې کړه ظالمې
لالهپانده په سحر درپسې گرځم
زه اوس هم ستا د بشر د لېدو تېری
په بازار لکه سوالگر درپسې گرځم
دا زمونږ کلي کې ولی غوغا نشته
خاموشۍ کې مرور درپسې گرځم
نن راته داسې په نازکو شونډو وویل
یاره دولتزیه تر محشر درپسې گرځم

عبدالوهاب مومند

عبدالوهاب مومند د معلم عبدالجبار مومند زوی او د عبدالستار مومند لمسی دی، چې په ۱۳۷۹ لمريز کال د بغلان ولايت مرکزي بغلان معلم شعبان کلي په يوه علم دوسته کورنۍ کې فاني نړۍ ته سترگې پرانيستي دي.

نوموړی په کال ۱۳۸۴ لمريز د مرکزي بغلان عالي لېسه کې شامل او په ۱۳۹۶ لمريز کال کې له دغه ښونځۍ څخه فارغ شو.

د کانکور آزمويڼې له لارې يې په ۱۳۹۷ لمريز کال کې خپل د خوښې پوهنځي (د ژبو او ادبياتو پوهنځي، پښتو څانگې) ته بريالی شو او اوسمهال دغه پوهنځي کې خپلې لوړې زده کړې ترسره کوي.

د ادب سره مينه او ژور تړاو اړ کړ چې په ۱۳۹۵ لمريز کال کې شاعري ته مخه کړي او د غزل په ژانر کې له نازک خيال سره په کم عمر اوچت غزلونه وليکي.

رحمان بابا د کلاسيک دورې او حمزه شينواری، بخت زاده دانش، مفتون او شاهنواز باقر يې د معاصرې دورې د خوښې شاعران دي. ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې تل رغنده ونډه اخلي او په سر کې ادب پال خيال لري. لا تراوسه يو ناچاپ ليکلی ناول لري، چې نږدې موده کې به چاپ ته وسپارل شي.

هېواد کې سوله، او د خپلو نيمگرو موخو ته رسېدل يې تر ټول لوی آرمان دی. ځوان نسل کې د فرهنگ او ادب پياوړتيا يې ستره هيله ده.

کلام

مظلوم ولس ته سپر يم زه به مرم که پاتې کېږم
جانان پسې اوتر يم زه به مرم که پاتې کېږم
وليان او مقتديان هم د ځينو ځيني ښه دي
فرعون څخه بهتر يم زه به مرم که پاتې کېږم
د شمعې له اور وړانگو نه سوزځېږم وېلې کېږم
بيا هم پسې سحر يم زه به مرم که پاتې کېږم
زما د خيال جامې خو په رنگونو گنډل شوي
د مينې دې سوالگر يم زه به مرم که پاتې کېږم
د سپينې سولې مړ يم لږ باور وکړه مومنده!
د سولې کبوتر يم زه به مرم که پاتې کېږم

زه ستا د تورو زلفو تسلل ته رسېدم
بس ورک غوندې لاروی ومه منزل ته رسېدم
د خیال په مړوندو مې خپل سر په کاني کېښود
ویده په توره خونه وم گوگل ته رسېدم
ملنگ غوندې سپری وم خپل روزگار مې چلوه
د ټکندي غرمې سپزلي جل ته رسېدم
رباب کې شور نغمه وایم همداسې رباعي
کتل مې ښکلي مخ ته شوخ غزل ته رسېدم
مومنده د گلونو په څار زلفو کې د بن
په لاس کې مې چارگل و ستا اوربل ته رسېدم

عاشق الله جلال زوی

عاشق الله جلال زوی د جلال الدین زوی د عبدالدیان لمسی دی، په ۱۳۷۹ لمريز کال کې د بغلان ولايت مرکز د تغرو کلي په يوه دينداره کورنۍ کې زېږېدلی دی.

عاشق الله جلال زوی چې په ادبي ملگرو کې د جلال زوی په نوم يادېږي لومړنۍ زده کړې يې خپل پلرني ټاټوبي چشمه شېر د عمرخېلو منځني ښوونځۍ کې پيل کړي او اوس مهال د سيدجمال الدين افغان لېسه کې خپلې پاتې زده کړې بشپړوي.

ادب او اشعارو سره شوق اړ کړ چې شاعرۍ ته مخه کړي. چې په ۱۳۹۴ لمريز کال کې يې خپل لومړی شعر وليکه، او همدارنگه د غزل په فورم کې ښايسته او نازک خياله شاعري کوي.

شاهنواز باقر او عبدالباسط کليوال يې د خوښې شاعران دي. جلال زوی د کم عمر سره لوړ خيال لري، تل ادبي خوځښتونو او مشاعرو کې ونډه اخلي، چې د لرې پرته سيمې چشمه شير څخه بغلان ولايت ادبي بنډارنو او مشاعرو کې گډون کوي.

لوړې زده کړې بشپړول، هېواد ته د خدمت جوگه کېدل او د خپل نيمگړي هيلو ته رسېدل يې ستر آرمان دی.

کلام

تړمنې اوسنکې مې په مخ باندې بهېږي خدايه
په کور مو هره ورځ بمونه راوړېږي خدايه
دلته وحشت بيخې ډېر شوي دې مالت کې کنه
ميندې او خويندې مو جلا جلا ژړېږي خدايه
د يتيم اوسنکې خو په دې ښار کې هېڅ ونه دريدې
پلار جان يې نشته نور، د هېچا نه خوښيږي خدايه
د زړه آرمان مې پوره شوی که نيمگړی پاتې
په وطن سوله شوه ډېوې يې رابلېږي خدايه
څه ښکلي ښکاري افغانان واړه په يو مټ
تور سور شين بيرغ په لوړ چنار باندې رپېږي خدايه
دغه پاکه خاوره کې غلا او غاصبين ډېر شوي
د يو غريب د يو يتيم حق خوړل کېږي خدايه
جلال زوی به خپله وينه ډالۍ کې ورکوي
که مې وطن زما په تن باندې رغېږي خدايه

په گرمو اوبښکو يې د مينې تباهي جوړه کړه
په ياد د ښکلو مې جانانه زنده گي جوړه کړه
جرگې ورلېرمه خو پلار مغرور يې نه قبلوي
دا لا خبر نه وه ما آسمان کې ريباري جوړه کړه
زه لا ژوندې ومه مړ نه ومه لا ژوند مې کاوه
دا بې وفا شوله له بل سره يې ياري جوړه کړه
د غم سندرو يې له پيل څخه خوندونه اخيستل
رقيبان خونې دي په ما يې ښادي جوړه کړه
ظالمه مور دې درته مړه شه چې بې غمه شو نو
ديدن خو بند شو له ليلا يې زنداني جوړه کړه
ته لا تر اوسه بېسواد يې جلال زويه ياره
له تا خو ښه شوه په انډيا کې ماستري جوړه کړه

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**